


ПОСОРОМИТИСЯ

 Дякую тобі, Брате Невіллі. Доброго ранку, друзі. Це добре — бути тут цього ранку. І я думаю, я зробив. . . Я непроханий гість, відбираю час у Брата Невіллі. Сидів там зі своїми, готував свою тему; і заходжу я, він почав згортати свою тему і сказав: “Ну що ж. . .”

² Це нагадує мені про те, що було роки тому. Тут був один темношкірий брат, його ім'я було Брат Сміт, і Сестра Кросс. Вони були дуже близькими мені друзями. І коли я заходив у приміщення увечері, той старий звичайно. . . В нього були сиві вуса. Не знаю, чи пам'ятає хтось з вас його, чи ні. І він мав виходити на платформу, ви розумієте. І всі співали: “Дорóга в Небеса”. А Брат Сміт, він просто сидів отак, розумієте. А я заходив через задні двері.

³ Там була одна дівчинка, така дуже смаглява, вона сідала в куточку. Вона починала плескати в долоні, проказуючи: “Піднесемо Його”, в отій пісеньці, ви знаєте. Вони поклали її на свою мелодію, розумієте. Аж ось у іншому куточку хтось вступав, повторював: “Піднесемо Його”. Отож, ось що вони співали, коли я заходив у двері. Я просто люблю ту групу людей.

⁴ І ось, старий Брат Сміт сидів там трохи ззаду, ви знаєте, і він був такий тихоня. Він говорив: “Заходь, старійшино, влаштовуй свого капелюха”. Не — “влаштовуйся”; “влаштовуй свого капелюха”, отак от. “Заходь, старійшино, влаштовуй свого капелюха”. Він піднімався там, і, я міг визначити, як він почне, я вже чекав на це, розумієте.

⁵ Він говорив: “Отож, — каже він, — дітки, знаєте, — він казав, — я—я сидів тут, просто ламав голову: ‘Господи, що Ти даси мені сказати?’” Казав: “А Він—Він—Він все хитав мені Своєю головою: ‘Нічого тобі Я не дам сказати’”. Сказав: “Я побачив, як старійшина Брангам заходить там ззаду, і я сказав, ось: ‘Господи, я якраз згадав. . .’” Що ж, я наперед знав, що так буде!

⁶ Брате Джордж Райт, як ти, брате? [Брат Райт каже: “О-о, добре. Звичайно ж”.—Ред.] Благословить тебе Бог, Брате Райт! Певна річ. [“Там ззаду Брат Ілля”.] О-о, точно? Там ззаду, він сказав, Брат Ілля Перрі. Де ти, Брате Ілля? Я не бачив його довгий. . . Ну, оце так! Зараз в нас повинно вийти тут справжнє зібрання! Ілля Перрі, Джордж Райт та дехто з тих старожилів, хто був тут, коли мало не самими руками доводилося притримувати віконниці, дув вітер. Добре бачити вас! Мати, Сестра Райт з вами? Сестра Райт тут? Вона там ззаду, теж. Так, добродію. Отож, як чудово! Сестра Перрі, зараз я бачу їх усіх. Що ж, це просто чудово. Добре бути тут. Це добре — сидіти у цих місяцях. Це добре — бути разом.

7 Я планував, з усіх сил, аби приїхати ще; був тягар на серці. Я тільки-но повернувся з Африки, як усім вам відомо. І коли я туди прибув, в мене була обмежена віза, і мені не дозволяли, мені не дозволяли проповідувати, бо збирається надто багато людей. Вони там шохвилини очікують на повстання, і—і вони—вони не дозволяли мені проповідувати через те, що збирається надто багато людей. Єдине, як мені можна було б — це якби якась організація, що представлена при уряді, в уряді, запросила мене туди, і в такому разі уряд автоматично вислав би міліцію для охорони. Розумієте, вони просто. . . Там просто йде до повстання, ось і все. Воно ось-ось почнеться, розумієте. Той чоловік з уряду сказав: “Минулого разу, коли він був тут, в нього зібралось десь чверть мільйона людей”. І він сказав: “В такому разі, розумієте, це було б саме тим, на що чекає комунізм, для повстання”. Отож, я не зміг проповідувати.

8 Ті люди, що були там, махали руками та кричали: “Спогадай мою мати! Спогадай, мій брат помер! Мій. . .” Там, за ґратами, ви знаєте, за дротяними ґратами, і це дуже гнітить. І я повернувся додому.

9 І я думав: “Що ж. . .” Мій син, Йосип підзапустив там трохи свою читанку. І він був. . . Він закінчив нормально, але йому довелося наздоганяти; читав недостатньо добре. Тож я подумав: “Ну що ж, ми трохи посидимо вдома”. Та я сказав: “Якщо ми залишимося вдома, в дітей пропадуть канікули”. Розумієте, ми просто відклали це, перенесли йому на іншу частину серпня, та дозволили. . . та на два-три тижні приїхали сюди.

10 Я сказав: “Думаю, поки ми будемо там, я просто візьму та проведу зібрання. Ми найmemo тут той шкільний зал, і—і ми з двадцять восьмого по перше проводитимемо зібрання, зібрання у шкільному залі. Я хотів проповідувати на тему вилиття тих семи останніх Чаш”. І, таким чином, ми заздалегідь подзвонили, і ми трішки розчарувалися. Нам не дозволяють більше арендувати ці шкільні приміщення, збирається надто багато людей. Ми ніде не зможемо винайняти це. І ось, тоді я вирішив, поки я тут, в такому разі, замість. . .

11 Ми не можемо розмістити усіх людей, якби ми огол-. . . Це не оголошувалося, тепер. Тож якби ми розмістили усіх людей, спробували розмістити їх у шкіні тут, нам не вдалося б цього зробити. Розумієте, це просто. . . п’ять днів тут — це було б жахливо.

12 Тож коли сидів тут, розмовляв з Братом Невіллом, та Братом Вудом, та іншими, ми вирішили зробити ось що. Якщо ми не зможемо, замість того, щоб нам проводити п’ять зібрань; а саме — двадцять восьмого, двадцять дев’ятого, тридцятого, тридцять першого та першого. Отож, я думаю, якщо ми проведемо, починаючи з наступної неділі, ми зможемо провести два служіння — в неділю вранці та в неділю ввечері — це вісімнадцятого. А

потім двадцять п'ятого — провести в неділю вранці та в неділю ввечері. Це чотири служіння. А потім першого серпня — провести в неділю вранці та в неділю ввечері. Це буде шість служінь, і, в такому разі, не буде такої тисняви для людей. І я так думаю.

13 Чи не думаєте ви, що так було б краще, аніж щоб усі просто штовхалися, та давилися, та усе інше? В такому разі, тільки на ті два служіння, ми можемо потерпіти, але кожен начебто як збереться. А на п'ять вечорів підряд — це було б важко.

14 І я хочу зустрітися з тутешніми господарниками та старійшинами, поки я тут.

15 Це відбувається усюди. Ми живемо за цих останніх днів, коли Євангелія не посідає того, що Вона має посідати. Вона не має тих прав, які Вона повинна мати. Все вшилося у політику та в інше, і точно як якийсь союз. І саме до цього воно врешті-решт і прийде, бо клеймо звірини має прийти через союз, ми знаємо. Тож ми—ми. . . Тому що це буде певний бойкот — “ніхто не зможе купувати чи продавати, за винятком того, хто має печатку звірини”.

16 І зараз я хочу розвідати, через старійшин. Я відчуваю, як мене щось веде в певному напрямку. В мене за все моє життя ніколи не було такої спраги за Богом, як зараз, розумієте. Бо. . . І я—я хочу дістати власного намета та власне—власне спорядження, подібно як Господь дав мені видіння про це, і я вірю, що цей час вже дуже близько. І я хочу дізнатися, поки я тут, чому нам не можна дістати намета.

17 І—і тоді, коли ми розпочнемо, скажімо, як приїдемо сюди до Джефферсонвілля, замість того, щоб проводити всього день, чи два, чи три, чи чотири дні, нам можна буде приїхати сюди, та встановити цей намет, та осісти на два чи на три тижні, ви розумієте, і ніхто нічого не скаже про це. Ми можемо або зайняти бейсбольний стадіон, або, якщо нам не дадуть його винайняти, тут один фермер дозволить нам найняти ферму. Ми арендуємо ферму та—та влаштуємо це. Єдине, що нам тільки доведеться зробити там — це побудувати вбиральню та інші надвірні приміщення, для наших потреб. А це можна зробити дуже легко. І тоді ми почнемо проводити зібрання таким чином, бо це згідно видіння від Господа, і це має бути зроблено таким чином.

18 І, коли приїхав, учора, і дізнаюся, розумієте, про *те*, про *інше*. І йду по вулиці, і ось іде один мій хороший товариш, каже: “Привіт, Біллі”. Я поглянув на нього — сиве волосся, *отаке-от* черевце. А хлопчина ж мого віку. Ми гуляли разом, поставний молодий чоловік, коли я був молодим. Я одразу трошки посмутнів.

Мій синок, Йосип, сказав: “Татку, чому ти сумний?”

19 “О-о, — сказав я, — я не можу тобі цього пояснити, Йосипу. Розумієш, я не можу, не можу тобі розказати”.

20 І я дивлюся на Іллю Перрі, що сидить там, та на міссіс Перрі; здається, немовби вчора в них обох було чорне волосся, жили поруч зі мною, коли ми брали човен, стареньку “Ваху” [“Wahoo” — макрель, скумбрія.—Прим. перекладача], та йшли по річці, та рибалили вечорами. Побачити їх обох сивоволосими, розумієте, це каже про одне, це будильничок, що все дзвенить — “Твій час вийшов”. Розумієте?

21 Отож, я хочу, щоб кожен день мого життя мав значення для Нього. Скільки мені залишилося, той час, що я його маю, я хочу провести його десь щось роблячи, навіть якщо це буде просто лише стояти на розі вулиці, свідкувати на славу та на честь Божу, й не більше. І я—я тут задля цієї мети.

22 І в мене є одне невеличке таємне місце там у Грін Мілл, Індіана. Це не місто, отож, це—це пустельне місце. І його захопили якісь люди, і вони не дозволяють навіть і ногою туди ступити. Але в мене там є одна печера, що він ніколи не знайде мене, коли я залізу в неї. Я ходжу уночі, і він ніколи не дізнається, коли я заходжу чи коли виходжу. І він не знає, де ця печера, і не зможе до неї дістатися, не має значення, де вона. І я хочу податися туди та поговорити з Господом, якийсь час, я відчуваю, що є така необхідність.

23 Дружина, вона хоче приїхати, хоче приїхати сюди та походити по гостях, і Ребека, і Сара, з іншими, зі своїми друзями. І ми приїдемо сюди на наступні три тижні, якщо Господь зволить.

24 І я думаю, замість того, щоб томити людей товкотнечею, з-за тих служінь тут у шкінії. . . Бо вона належить нам, належить Господеві, дав її нам. І в ній є система кондиціонування повітря. Хотілося б провести служіння в неділю вранці, в неділю ввечері. Це дозволило б людям повернутися до себе додому, а потім чекати до наступного тижня.

25 Я не думаю, що я міг би взяти та—та офіційно віддати належне вилиттю тих останніх Чаш, бо на це знадобиться дуже-дуже довге Послання. Але я міг би молитися за хворих та робити ті речі, що. . . І в мене є й Послання також, як Господь даватиме їх мені, для церкви. Протягом тижня я ходитиму сюди кудись у пустельні місця та досліджуватиму, у неділю вранці повертатимуся, проведитиму отаке—от служіння в неділю вранці та в неділю ввечері. Наш найлюбіший пастор, Брат Невілл, я спитав його, чи буде це прийнятне для нього. Це значить відняти в нього всі служіння, але він був більше ніж радий поступитися ними для цього. Я просто. . .

26 Брат Кепс, на нього, я думаю, теж напала гарячка мандрувати, і, я бачу, його нема, і—і Брата Хьюмза. І в Господа був тут і Брат Манн, якраз щоб зайняти те місце. Знаєте, хіба це не чудесно — як Бог чинить оце все? В Нього все завжди відбувається ідеально вчасно. Я підїхав і чую, як хтось проповідує. Я сказав: “Це не. . . Я вважаю. . .”

27 Брат Кепс, він приїхав до Тусону, і, я думаю, йому одразу ж забило дух — було приблизно сто десять градусів [сорок три градуси за Цельсієм.—Прим. перекладача]. Він не захотів нічого такого, тож він поїхав, він та Брат Хьюмз, поїхали до Феніксу. Авжеж, там сто п'ятнадцять, сто шістнадцять, сто вісімнадцять [сорок шість, сорок сім, сорок вісім градусів за Цельсієм]. Там було ще гірше, тож, я думаю, він подався до Техасу після цього; він, намагається знайти місце.

28 Але, я вам кажу, вам о цій порі року не захочеться ніякої Арізони. Яюсь на днях, минулої п'ятниці, там було сто сорок [шістдесят градусів за Цельсієм.—Прим. перекладача], сто сорок градусів, у Паркері. А це там, де Брат Крег, з церкви звідси, живе. І можна розбити яйце, і, поки долетить до землі, воно підсмажиться. [Брат Брангам сміється.—Ред.] Плюнеш, і—і навіть і слини не побачиш, вона просто. . .Ніякої вологи, нічого, цієї пори року там як у розпаленій печі. Але починаючи десь з листопада, грудень та січень — там чудесно. Та коли наступає березень, квітень, тобі краще забратися звідти, якщо не хочеш задихнутися.

29 І ось, Брат Кепс та інші, сталося так, що вони приїхали якраз о цій порі, що і прогнало їх, я думаю. Тож, можливо, Господь вчинив це з якоюсь певною метою. Я вірю цьому, що Бог керує ногою праведника. Часом це здається важким.

30 Подібно як було нещодавно у цій поїзді до Африки, я був настільки певен, що я рухаюся у волі Божій. Бо, рік тому, я був на Півдні, проводив серію зібрань, і вони—вони, я подумав. . .

31 Прийшло з тієї організації, було сказано: “Ви можете продовжувати, через Бізнесменів-Християн, але ми не матимемо з цим нічого спільного”.

32 Що ж, я не хочу отак зіштовхувати тих людей через це, ви розумієте, спричинювати конфлікт. Я—я хочу, щоб у них були добрі стосунки між собою. Тож я просто сказав: “Добре. . .” Написав їм листа, я сказав: “Пам'ятайте, я не один рік намагався потрапити до Африки, ще раз, відчуваючи, що моє служіння не завершено в Африці. В мене нема ніяких. . .”

33 Чого це я маю їхати до Африки, коли тут же в Америці мене кличуть шістсот-сімсот міст, просто тут же, розумієте, якщо не брати до уваги Канаду, Мехіко чи якісь інші місця? Чого це мені хотіти їхати туди? Але в мене в серці є дещо таке, що тягне мене до Африки. Там, ті люди, в них є щось таке, що мені подобається, і я хочу поїхати заради самих тільки темношкірих. І багато в кому з них є дещо таке, в їхніх керівниках, вони не вважають, що я повинен це робити. Я—я хочу поїхати до своїх темношкірих друзів. Ось де Господь покликав мене. І зараз вони у потребі. Багато в кого з тих людей, в тих білих людей є лікарі та все інше. А ті бідолашні тубільці живуть там і наполовину згнивають. Я—я—я відчуваю, що, здається, саме вони і прийняли б Це. Саме вони. В цьому є дещо.

34 Коли в тебе підходить до такого, що ти вже такий розумник, що все знаєш, тоді Бог не може нічого з тобою зробити. Та коли опиняєшся у такому, що ти бажаєш слухати та навчатися, тоді—тоді це саме Божий час, може увійти та говорити з тобою.

35 І тож я написав їм листа у відповідь та сказав їм. І я сказав: “Пам’ятайте, в День Суду, нехай оті кістляві руки протягнуться з диму, засудять вас! Їхня кров буде на вас, не на мені, бо я протягом десь десяти років намагався попасти туди”.

36 Потім, коли я відправив листа, повернувся. Дещо сказало мені: “Побачся з Сіднеєм Джексонем, влаштуй поїздку на полювання”. І, водночас, Господь проговорив до Сіднея Джексона, сказав: “Жовтогривий лев, подорож Брата Брангама; Дурбан, велике зібрання”.

37 Що ж, він був тут, і він говорив з вами тут. Між іншим, ми охристили. . . Він був твердо проти цього хрищення в Ім’я Ісуса Христа. А його дружина — ще гірше, ніж він, вона вставала та виходила. Можна було б. . . Кажу вам, я ще ніколи не бачив таких відданих людей. Вони там зібрали десь сто п’ятдесят служителів, охристили в Ім’я Ісуса Христа, і вони розносять вогонь по всій країні. Послання охоплює Африку, повсюди, льотчики та визначні люди приходять, христяться в Ім’я Ісуса Христа.

38 І ось я, з самого початку моєї поїздки, кажу вам, в мене за все моє життя ще не було таких труднощів, як коли намагався попасти туди. І потім, в останню хвилину, в останню хвилину перед вильотом, по всій моїй візі написали: “Забороняється приймати участь в яких-небудь релігійних служіннях; дозволяється тільки полювання”. Що ж, отак, нависли отакий ярлик.

39 Але я сказав: “Мені все одно, що робить диявол, я—я не можу. . . Я не можу поручитися за те, що сказав Брат Джексон про жовтогривого лева, і за *це, те*, чи за *інше*. Я—я не можу поручитися за це. Але я знаю, що Бог сказав мені ‘побачитися з Сіднеєм Джексонем та з’їздити на полювання’”. І я сказав: “Я їду”. І часом. . . І в мене була одна з найвизначніших поїздок.

40 Я дізнався, в чому була проблема. Тепер я думаю, десь у жовтні, як Господь зволить, я можу з’їздити туди та провести зібрання та все інше, при повній співпраці та з усім іншим, розумієте, у Африці тепер. Я докопався до самої суті справи та розібрався, де і що там таке було, що спричинило це. Отут ось, писали, оцей ось має сказати *оце*, і хтось мав щось сказати, і *оцей* отам. Найкраще — це самому поїхати та розібратися. І я знаю, де була проблема, і з якої причини вона виникла; це через те, що збирається разом дуже багато людей, уряд не дозволив би мені провести це.

41 Отож, якби Бізнесмени—Християни чи яка-небудь організація, що привезе нас туди, тоді уряд автоматично. . . бо це організація, що представлена при уряді, уряд вишле міліцію для охорони.

Якби там було двадцять п'ять людей з одної деномінації, двадцять п'ять людей з другої — вони все одно не прийняли б це. Це має бути голова цієї організації. А Бізнесмени-Християни — це позасектантська організація, що представляє усі церкви. Доктор Саймон, їхній голова там, дуже хороша людина, я зустрічався з ним та говорив з ним. І вони організують зібрання, і збираються всі інші церкви. Розумієте? І я вірю, що в нас буде одне з найвизначніших зібрань, що коли-небудь проводилися в—в Африці.

⁴² Але я дотримувався такої точки зору, коли ти знатимеш, що ти—ти стараєшся чинити те, що є правильним. По-перше — якщо ти відчуваєш, що тебе щось веде вчинити що-небудь — в такому разі перевір це по Слову та побач, чи є це правильним по Слову, і тоді нехай ніщо не зупинить тебе. Мені все одно, скільки колес диявол кидатиме нам на доріжку, рухайся вперед, просто по ним.

⁴³ Я сказав своїй дружині і я сказав Братові Вуду, коли я прибув сюди, та деяким друзям, з якими я бачився учора. В мене було тут десь приблизно п'ять років, коли я майже не знав, що робити. Це було нервово... Розумієте, пробудження, самі по собі, поміж церков — відмерло. Це відомо кожному. Ти відчуваєш це у цій skinні. Ти відчуваєш це повсюди. Таке глухе, мертво відчуття. Там щось негаразд. Це тому що запал пробудження залишив людей. Заходиш до церков, бачиш, як вони сидять там. А пастор запинається на проповіді, чи що-небудь таке. І, раптом, ти бачиш, він звернув це до якоїсь вечірки, яку вони проведуть, чи до чогось такого. Здається, повсюди глухо, як у могилі.

⁴⁴ Біллі Грем помічає це: Орал Робертс. В містера Аллена були деякі проблеми, як вам відомо. В Орала Робертса з'явилися ті будівлі за п'ятдесят мільйонів доларів, і таке інше, там. В нього є школа. І, що ж, на ниві зараз нікого.

⁴⁵ Я залишив це місце, за видінням, щоб поїхати туди до Тусону, щоб побачити, що Господь хоче, щоб я зробив. І там Він зустрівся зі мною, як Він і сказав вам тут, що Він це зробить, у вигляді семи Анголів, та сказав повернутися сюди, і що має бути відкрито Сім Печаток. Саме так і сталося, в точності.

⁴⁶ Він сказав, одного дня з Братом Вудом, коли він поїхав туди, ми пішли на те саме місце, і підкинув камінь, камінь падав, Він сказав: “Протягом одного дня й ночі, ти...” Деякі, я забув, що там були за слова. “Ти побачиш славу Божу”.

⁴⁷ І наступного дня, з небес зійшов вихор, і нам відома історія того, що сталося. Коли він пішов угору, вони спитали, що то було. Я сказав: “Він проговорив три слова, у трьох сильних поривах вітру”. Люди чули самі тільки пориви. Я зрозумів, що Він сказав. І сказав: “Суд вразить Західне узбережжя!” За два дні після цього Аляска мало не потонула. Гриміло по різних місцям, землетруси, все інше. Просто погляньте на них, щодня, повсюди землетруси, стрясають.

⁴⁸ Моє минуле зібрання, останнє зібрання, що було в мене. А це, взагалі-то, буде моє перше Послання, що проповідуватиметься, відтоді. Я проповідував у Лос-Анжелесі, у Аудиторії Балтимор, і я говорив про те, як чоловік вибирає собі дружину. У вас, напевно, є ця плівка. Там я сказав: “Це відображає його характер та його прагнення”. Це, коли чоловік бере жінку, бере молоду дівчину, щоб вона стала його дружиною; візьме він, знаєте, сучасну дівчинку, що є звичайною Ріккеткою, це—це просто виявляє, що він... Якщо він одружиться на королеві краси, чи на королеві сексу, чи що вже там буде, це виявляє те, що в ньому, що насправді в тому чоловікові. Але Християнин, він дивиться на характер в жінці, бо він планує майбутнє родинне вогнище з цією жінкою. Він планує, він візьме таку, що створить сімейний затишок. І я сказав: “В такому разі, Христос, згідно Його Слово тут, каже нам, яким буде наш майбутній Дім. Якого ж роду дружину Він обере, в такому разі, деномінаційну проститутку? Ніколи! Він візьме жінку, що відтворена Його Словом, і такою буде Наречена”.

⁴⁹ І, поки був там, Щось торкнулося мене, і я протягом приблизно тридцяти хвилин не помічав нічого навкруги. Вийшло пророцтво. Перше, що я пам’ятаю — Брат Мозлі та Біллі, я йшов по вулиці. І Він сказав: “Ти, Капернауме, що зवेशся ім’ям Анголів, — тобто — Лос-Анжелес, місто анголів, розумієте, анголів, — що піднісся до неба, будеш зведений у пекло. Бо якби ті могутні справи, що були вчинені у тобі, було вчинено у Содомі, то він би стояв і понині”. І все це було у стані несвідомості, для мене. Розумієте?

⁵⁰ І як я тільки скінчив умовляти, щодо Христа, підносячи Його та кажучи церкві. Я сказав: “Ви, жінки, не має значення, як я стараюся їздити до вас чи проповідувати проти оцього всього; і ви, чоловіки, ви, проповідники; ви постійно увесь час відкидали, робили так само. Ви проходите поверх Цього, так немовби Слово Боже — це є ніщо”.

⁵¹ І коли я зрозумів це, я пішов, я сказав: “У Писанні десь є місце про це”. І я пішов та знайшов, що то Ісус, картав Капернаум, на морському узбережжі. Того вечора я продивився Писання. Прийшов додому, узяв книгу по історії; і Содом та Гомора були колись процвітаючим містом, поганською штаб-квартирою цілого світу. І, вам відомо, те місто, через землетрус, потонуло у Мертвому морі. І Ісус встав і сказав: “Капернауме, якби в Содомі було вчинено ті справи, що було вчинено у тобі, він би стояв і по сьогодні. Але тепер ти маєш бути зведений до пекла!” І як пройшло десь двісті чи триста років після Його пророцтва, усі ті міста на узбережжі, кожне з них — стоїть, крім Капернауму, він лежить на дні моря. Землетрус потопив його у морі.

⁵² І тоді пророкував: “Лос-Анжелес опиниться на дні моря”. І я приїхав додому та поїхав до Африки. І поки я був у Африці,

стався землетрус. І науковці. . . Ви бачили це, це передавали по радіо, що було зруйновано якісь великі гарні доми, у Лос-Анжелесі, та мотель, і так далі. І тепер там. . .

53 Після того землетрусу в землі утворилася така двох- чи трьохдюймова проломина, вона починається на Алясці, йде через Алеутські острови, йде десь за сто п'ятдесят-двісті миль по морю, заходить біля Сан-Дієго; охоплює Каліфорнію, тобто, Лос-Анжелес, та знову виходить там якраз трохи нижче північної частини Каліфорнії, біля невеличкого містечка, що зветься Сан-Хосе, якраз трохи нижче того місця.

54 І цей науковець говорив, давав інтерв'ю. Ми дивилися по телебаченню. І він сказав: “Під цим — просто піниста лава”. І він сказав ось що, він сказав: “Це такий клопоть, що відломиться, — і сказав, — і він відломиться”. І цей інтер-. . .

55 Цей чоловік, науковець, що брав інтерв'ю в цього головного науковця, сказав йому, сказав: “Що ж, тоді, можливо, все потоне?”

Той сказав: “Можливо? Воно обов'язково потоне!”

56 Сказав: “Ну, звичайно ж, це, мабуть, станеться через багато-багато років”.

57 Той сказав: “Це може статися через п'ять хвилин від сьогодні, або це може статися через п'ять років від сьогодні”. Він просто відміряв п'ять років.

58 Але так само певно, як і те, що я стояв там під тим Натхненням, проголосив суд тому Західному узбережжю, і потім, одразу ж, слідом за цим прийшло оце тут, що Лос-Анжелес потоне, йому кінець! Це так. Це станеться. Коли? Я не знаю.

59 Але, о-о, що сталося? Ви знаєте, зараз в нас тільки шість континентів. В нас було сім — той, що затонув між Африкою та Сполученими Штатами. О-о, це історія, вам відомо про це. Отож, якщо це піде вниз, в такому разі я хочу, щоб ви пильнували, коли. . .

60 Я проповідував про це в одній проповіді, коли, мені здається, Брат Ілля Перрі був, мабуть, дияконом тут у церкві того часу, наскільки я пам'ятаю. Але було сказано: “Прийде час. . .” Я й не пам'ятав цього, поки міссіс Сімпсон одного дня не принесла мені проповідь. І в мене це записане тут у книжечці, що пустеля, що. . .” Океан проб'є собі дорогу в пустелю”. Це було тридцять років тому.

61 І, звичайно ж, озеро Солтон-Сі знаходиться приблизно на двісті футів нижче рівня моря, і якщо та шалена піна, та земля отак поглине, і сотні квадратних миль, сотні й сотні квадратних миль проваляться під землю, і цунамі дійде до самої Арізони. Авжеж, дійде.

62 О-о, ми при завершенні часу, славетна година, з'явлення Господа Ісуса! Він мовив: “Будуть землетруси в різних місцях,

збентеження часу, тривога поміж народів, людські серця мертвіють від страху”. Сказав: “Коли оце все почне відбуватися — підніміть свою голову, ваше визволення наближається”. О-о, подумати тільки!

Народи розбиваються, Ізраїль прокидається,
Ознаки, передречені пророками;
Дні поган добігають кінця, зі страхіттями, що
наступають;
Поверніться, розпорошені, до своїх. (Обов’язково
зробіть це!)

День визволення близько,
Людські серця мертвіють від страху;
Будьте наповнені Божим Духом, тримайте свої
світильники готовими та чистими,
Підніміть очі, ваше визволення близько! (Це
так.)

Фальшиві пророки брешуть, Боже Правду вони
відкидають,
Що Ісус Христос є наш Бог.

⁶³ Ви бачили нещодавно те зображення, як Він повернув те зображення вбік там? І саме ж те зображення тих семи Анголів, що піднялися, повернув його за ходом годинникової стрілки, і там обличчя Господа Ісуса, що знову дивиться вниз на землю.

⁶⁴ Ви пам’ятаєте, коли я проповідував *Сім Періодів Церкви*, я не міг зрозуміти, чому Ісус стояв там з “білим” в Себе на голові. Він був молодим Чоловіком. Я побачив це в Біблії, там було сказано: “Він підійшов до Старого Днями, Чиє волосся було біле, як вовна”. Ісус, на момент розп’яття Йому було тридцять три з половиною роки.

⁶⁵ Я подзвонив Братові Джеку Моору, богослову. Він сказав: “О-о, Брате Брангаме, це Ісус у Своему прославленому стані”. Сказав: “Після Своєї смерті, похорону та воскресіння Він став таким”. Це звучало правильно, як для богослова, але це не дало користі, щось лишилося невдоволеним.

⁶⁶ Я пішов туди та почав з того першого церковного періоду, і там Святий Дух відкрив це. Нині ви маєте це у ваших *Періодах Церкви*. Я думаю, книги з’являться вже дуже скоро, повний виклад цього. І там було виявлено, що Ісус є Суддя. Раніше було так, що носили білу перуку, вдягали перуку та носили її — судді, в Англії так роблять і досі, коли ти маєш найвищу владу. І коли повертаєш це зображення, ось Він. Його чорне волосся, це можна побачити, там, де в Нього борода, і в білій перуці. Йому належить останнє слово в тому, що стосується влади, Він є Верховною Владдою. Навіть Сам Бог сказав так: “Це є Син Мій улюблений, Його слухайте”.

⁶⁷ І ось Він там з тими Анголами, з Посланням, котре було тими семи відкриттями тих семи печаток, що об’явили *насіння змія* та

оце все інше тут. І це виявляє, що це і є саме Його покриття, це—це Його Верховна Влада. Він є Верховний, і на Ньому перука, тобто—тобто, покриття. Біблія сказала, що Він перемінив Свій вигляд, тобто, Він перемінився — *en морфе*. Це слово походить з грецького слова — *en морфе*, що означає грецького актора, що грає декілька ролей; сьогодні він є хтось один, у наступній дії — він є хтось інший. Він був Бог-Отець, в одній дії; Бог-Син — в наступній дії; і потім, Бог-Дух Святий — у цій ось дії. Розумієте? Ось Він, Його Слово досі є Верховним. Ми живемо за останніх днів.

⁶⁸ Яюсь на днях, повертаючися з Африки, я трохи немовби як втомився. Розумієте, це просто тому що зараз там ніч, і тобі доводиться перестроюватися. А потім, як тільки я перестроївся, знову назад. В нас була чудова поїздка, поїздка на полювання, одна з найкращих у моєму житті. І потім, у Біллі є деякі фотографії, може, він знайде час, коли він зможе їх десь показати, показати вам поїздку.

⁶⁹ Мені наснився сон. Мені постійно сниться, що я знову якимось чином повернувся в ту Компанію Громадського Обслуговування. І ось, мені—мені снилося, що я начебто як 'сачкував' на роботі, я повинен був. . . Мені просто дали повну свободу дій, і я подумав, що я буду. . . Замість того, щоб ходити, ходити по маршруту, чи збирати рахунки, чи робити щось таке, що я зобов'язаний був робити, я просто сказав: "Ну, я сам собі хазяїн", — я просто пішов купатися. І я зайшов туди, та зняв свій. . . оцей одяг, та натяг свій купальний костюм. Я був сам. І я подумав: "Слухай—но, це неправильно, компанія. . . Зараз робочий час, компанія платить мені за цей час". Подумав: "Мені якось не по собі це". І потім я подумав: "Так, гроші, що я зібрав, обходячи дільницю. . ." В мене змішалися в одну купу гроші за патрулювання і ті гроші, що я зібрав з абонентів, і я сказав: "Так, гроші, які я зібрав, я тут щось робив, байдикував; я загубив усі свої квитки, і мої та їхні гроші змішалися тут в одну купу. Як же я тепер дізнаюся, хто оплатив рахунок?" Я думав: "І тільки лиш тому, що я був такий неухажливий!" Я подумав: "Це неправильно. Мені залишається тільки одне — піти до свого начальника та розповісти йому". То був Дон Уїлліс, я сказав: "Доне, я загубив оті квитки. Отож, тут всі мої гроші і тут і їхні гроші, все разом. Поклади це тут у касира. А люди, коли вони прийдуть, в них буде квитанція, що я прийняв їхній рахунок".

⁷⁰ Мабуть, прямо тут сидять люди, яких я—я. . . я знаю, що це так. У яких я зібрав у—у ті дні, і я. . . і я випишував квитанцію. Ви пам'ятаєте, бралось тільки десять відсотків, якщо до тебе приходили додому забрати рахунок. І, може, з півтора доларів, це було п'ятнадцять центів додатково. Багато хто з тих людей жили. . . Нам просто подобалося зустрічатися та говорити, і вони просто віддавали свій рахунок, а я приходив поговорити з ними якийсь час. Віддавали п'ятнадцять центів, знаєте, просто щоб

присів, та трохи поговорив, та забрав їхній рахунок. Тож це знайшло своє місце, і просто набиралося стільки рахунків, що я не міг їх зібрати.

71 І що ж, я подумав, що це єдине, як я можу з цим розібратися. І я прокинувся.

72 Той будинок, де ми живемо, належить Сестрі Ларсон. Я не думаю, що вона тут. Вона була дуже добра до нас; і їй не подобається, коли я кажу так. Але вона дуже хороша жінка, і ми живемо в її кімнатах. В неї дві квартири, невеличкі квартири поруч, ми зняли їх обидві. І жінка і я спимо тут у—у цій другій квартирі, де я начебто як приймаю людей, коли в мене є така можливість, і там стоїть пара односпальних ліжок.

73 Я прокинувся. Вона ще не прокинулася. І, за якийсь час, вона прокинулася. І я поведив рукою перед нею, і вона подивилася та покліпала очима пару раз. Я сказав: “Як тобі спалося, добре?”

Вона сказала: “Ні”.

74 І я промовив: “Мені наснився найжахливіший сон. Я знову опинився у тій Компанії Громадського Обслуговування”. Я сказав: “Що ж я наробив?”

75 Пам’ятаю, коли був ще зовсім молодим, тобто, молодим хлопцем, я обходив оті всі дільниці у Салемі, Індіана, інший. . . Я заходив, купував сніданок, можливо, миску вівсяних пластівців. На тому гарячому сонці, та все інше, мене просто нудило від цього, їсти сніданок. Я вкладався у десять центів, по цій моїй скромній статті витрат. Начальник прийшов та сказав: “Ти знаєш, що сказали на—на зібранні? ‘Хто цей недоумок, що платить десять центів за сніданок?’ Сказав: ‘Тобі слід відчитуватися принаймні на п’ятдесят центів’”. І ось, ви всі знаєте, п’ятдесят центів — це був розкішний сніданок у ті дні.

І я сказав: “Але ж я не з’їдаю на стільки”.

Він сказав: “Всі інші ставлять у звіті п’ятдесят центів. Тобі слід відчитуватися на п’ятдесят центів”.

Я сказав: “Я ж не з’їм стільки”.

Сказав: “Відчитуйся на стільки, все одно”. То був мій начальник.

76 І ось, я думаю: “Ну, що мені робити? Я повинен брати на п’ятдесят центів, а я з’їдаю на десять центів”. Тож я виходив на вулицю, та знаходив якихось діток, що в них не було ніякого сніданку, та брав їм сніданок на сорок центів.

Тож тоді я подумав: “Ну, що могло б. . . Можливо, це те, що Він має проти мене”.

77 І, я пам’ятаю, тут нещодавно, вони проїжджали, їхали на патрулювання, геть рознесли той задній двір, та сказали: “Виставляйте рахунок”. Вам відомо, в них є право на те, щоб патрулювати, але вони мають відшкодувати збитки.

⁷⁸ Я просто відписав та сказав: “Ви нічого не винні”. Я подумав: “Нехай це піде за ті сорокацентовики. Може, я розтратив двадцять чи тридцять доларів протягом того часу, роздаючи це дітям. Може, це буде заглажено”. Сні продовжували приходити.

⁷⁹ Потім, в мене там стояло велике дерево, діти гралися під ним, а патруль... Зараз вони патрулюють на гелікоптері. І ось, він прийшов та сказав: “Біллі, як щодо того, щоб зрубати те дерево?”

⁸⁰ Я сказав: “Ні, не зрубуйте його. Ми зробимо йому обрізку”. Я сказав: “Брат Вуд і я зробимо йому обрізку”.

Сказав: “Так в мене просто приїде людина та обріже його”.

Я сказав: “Отож, не зрубуйте його”.

Він сказав: “Я не буду його зрубувати”.

⁸¹ Я поїхав у поїздку. Коли я повернувся, його зрубали по саму землю. А в мене тоді мала початися судова справа, розумієте. Я сказав: “Ну, Господи, це повністю покриє все, що я був винен”. Тож я викреслив це з пам’яті, що з цим все гаразд, залишив все як є. І що ж, воно все одно мені снилося.

⁸² Яюсь уранці, коли я встав, я сказав: “Що ж...” Вранці, коли ми піднімаємося, перше, що ми робимо — це молимося разом, потім, молимося, коли лягаємо спати, увечері. І тоді, після того, як вона пішла готувати діткам сніданок, я став молитися. Я сказав: “Господи, мабуть, я такий нечестивець. Щось я вчинив у житті, що я—я не можу позбутися тієї Компанії Громадського Обслуговування.

⁸³ Я пішов, та прийняв ванну, та повернувся до себе. І, здавалося, немовби щось каже мені: “Можливо, я ‘сачкую’ в *Нього* на роботі”. Я подумав: “Ось вже приблизно п’ять років я не роблю нічого, просто чекаю на *Нього*”.

⁸⁴ Яюсь на днях стояв там. Нам побудували там новий дім, і Брат Мозлі приїхав туди, говорив про це. Я сказав: “Це просто невеличкий дарунок від мого Батька”. І він почав плакати. Я сказав: “Бачиш, Він сказав: ‘Якщо ви залишите свої доми, будинки, поля, батьків, матерів, Я дам вам будинки, поля, батьків, матерів, і в сто раз більше в цьому житті, і у Вічному житті, що має настати’”. Я сказав: “Бачиш, я повинен був залишити скинію, яку я так сильно люблю. Мій дім, що його Господь дав мені там — повинен був залишити його. Він просто надолужив мені оцим”. Я сказав: “Він є чудовий, бачиш”. І він почав плакати.

⁸⁵ Що ж, я—я сказав: “Я повинен був приїхати сюди та відділитися, приїхати у цю пустелю”. І я думав: “Цікаво, навіщо Богові вести мене у пустелю, туди, де нічого нема, самі тільки скорпіони та хилінські яшірки?”

⁸⁶ Це не тільки пустеля, де спекотно, але духовно — це пустеля. О-о, подумати тільки! Там нема ніякого духовного життя, у церквах, вони проти... О-о, ви ніколи в житті не бачили такого!

Нам навіть нікуди піти до церкви, нічого взагалі. І тоді, коли. . . Люди майже гинуть, духовно. Я помічаю це в людях, що приїжджають туди, бачу цю різницю в них, спостерігаю за ними.

⁸⁷ І отак, ти перебуваєш під Духом Божим, і твоє життя стає приємним, ніжним, подібно як вода зрошує цю траву та ніжні бутони. Якби. . . ця трава не ростиме в Арізоні; оці дерева обернуться на кактуси, оте листя просто скрутиться та стане колючим. Отак воно є, коли ви засихаєте по церкві — усі штрикають один одного, ви знаєте. І, розумієте, вам потрібно, щоб лагідні краплі дощу розм'якшили вас, і щоб виросло листя та дало тінь для мандрівника, що проходить мимо.

⁸⁸ І ось, щось сказало мені: “Можливо, ти ‘сачкуєш’ на Божій роботі”. Тож я помолився про видіння.

⁸⁹ А Меда якраз подарувала мені нову Біблію; і Брат—Брат Браун, з Огайо, подарував мені нову Біблію; вони обидва, водночас, на Різдво. Я пішов та взяв одну з тих нових Біблій. Я сказав: “Господи, у минулих днях в Тебе був Урім та Туммім”.

⁹⁰ Тепер послухайте, дозвольте мені сказати це. Звичайно, вони не. . . це, це зібрання не записується на плівку, причина, чому я прошу. . . кажу це. Дозвольте мені сказати: не робіть цього. Так робити недобре.

⁹¹ Але я сказав: “Господи, раніше було так, коли сновидцеві снівся сон, вони приносили це туди, де був Урім та Туммім, та розповідали це. І якщо—якщо на Урїмі та Туммімі з’являлися вогники, надприродне Світло — той сон був правдивим”. Я сказав: “Але те священство та той Урім та Туммім відійшов у минуле. Нині Урім і Туммім — це Твоя Біблія; Господи, нехай я ніколи більше такого не робитиму. Але я питався в Тебе і молився до Тебе, щоб дав мені видіння, проговорив до мене щодо того, чому мені сняться оті сни. Що я такого вчинив? Якщо я зробив яку шкоду, якщо я кому-небудь у цьому світі вчинив що-небудь — дай мені знати. Я—я піду виправлю це. Якщо я винен Компанії Громадського Обслуговування, якщо я зробив що-небудь не так їм чи комусь іще, якщо я вчинив що-небудь не так Тобі — дай мені знати. Я—я хочу виправити це”.

⁹² Давай виправляти це тепер. Не чекай, поки мине якийсь час, може статися так, що буде надто пізно. Давайте зробимо це тепер.

⁹³ І я сказав: “Авжеж, у цьому Слові Божому, від Буття до Об’явлення, буде дещо таке, який-небудь персонаж там, з яким Ти мав справу, що це буде в такому самому стані, що й з моїм питанням. Якщо хто-небудь вчинив що-небудь, і—і Ти переслідував його за це, тоді дай мені відкрити те місце у Біблії. І якщо хто-небудь, що б вони не вчинили, це означить мій шлях. Там, де я зробив щось не так, чи що-небудь таке, що Ти хотів, щоб я це зробив, чи не зробив, дай мені побачити якийсь подібний характер у Біблії”.

94 І я заплющив очі, просто розкрив Біблію навмання, поклав свій палець на місце Писання. Буття 24:7. Еліезер, Авраамів вірний слуга, взірець слуги Біблії, його було послано, щоб знайти наречену для Ісака. В мене холодок побіг за спиною. Авжеж, таким є моє. . . це є у відповідності з рештою мого Послання — витягнути Наречену.

95 Він сказав: “Поклянися, що ти не візьмеш наречену з оцих ось, але підеш до мого народу”.

Той сказав: “Що як та жінка не захоче йти зі мною?”

96 Сказав: “В такому разі ти будеш вільний від цієї клятви”. Він сказав: “І Бог Неба пошле Свого Ангола перед тобою, керувати тобою”. Він одразу вирушив в дорогу та почав молитися, і він зустрів прекрасну Ревеку, що стала Ісаковою нареченою.

97 Просто досконале Послання, назад до Слова — “Піди знайди ту Наречену!” Це є певний обов’язок. Ось для чого я тут. Ось що я стараюся робити — викликати Наречену.

98 Пам’ятаєте там у Каліфорнії, та зустріч Нареченої, попередній показ, я бачив це там. Як першою з’явилася та Наречена, і бачив, як Вона пройшла. І ось потім підходять Місс Америка, Місс Азія та всі, ох, найжахливіше видовище! А потім ще раз пройшла та сама Наречена. Одна з них збилася з кроку, і я повертав її у правильний крок; таких було дві. І саме це мені і належить робити — дивитися, щоб та Наречена тримала крок, шукати ту людину.

99 Я сказав: “Боже, я поїду додому, ще раз поновлю свої обітниця та почну наново”. Тож саме це ми й плануємо зробити, це те, заради чого я тут.

100 Я думаю, що так було б непогано, якби ми вчинили це, почали з вісімнадцятого, на цьому тижні, що ось буде — в неділю вранці, в неділю ввечері; потім, в наступну неділю, і в наступну неділю. Хто з вас вважає, що так було б непогано? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] Дякую вам.

101 Зараз я хочу, щоб ви зробили для мене дещо. Якщо ви сповіщали кого-небудь з людей, що з двадцять восьмого будуть зібрання, сповістіть їх, будь ласка, ще раз, що в нас не вийшло. Перекажіть, напишіть їм листа чи як-небудь. Ми не хочемо, щоб люди приїхали та розчарувалися, але нам не вдалося зняти приміщення.

102 Розумієте, нам не вдалося його дістати. І так вийшло тому, що на минулому зібранні, я думаю, в нас там було так багато, та все інше, вони просто. . . Ви знаєте, які вони, люди, і вони. . . Що ж, ми просто живемо в останні дні, ось і все. І вони кажуть, що люди приїжджають та перешкоджають проведенню скільних занять, і що вони з’являлися там надто рано, і вони робили *це*, чи *те*, чи щось інше, і що приміщення переповнене, і начальник пожежної команди зробить ось *це* і ось *те*. І, що ж, ви розумієте.

103 Тож ми розставимо ті Чаші та ті Сурми, я хочу розмістити їх. Я сказав вам, що я зроблю так. Вони з'являються при чомусь іше. Отак наступають і Чаші, звучання сурем; але ми хочемо взяти все це від початку до кінця та викласти, ув'язати все це разом.

104 Хто читав що-небудь з робіт Брата Вейла, з того, що він переробляє, виправляє та приводить там в порядок граматику для мене? Чи читали ви що-небудь з цього? Читали, двоє чи троє з вас. Я думаю, що ти виконав неабиякий обсяг роботи, Брате Вейл, хороший об'єм роботи! Ти, я думаю, це виконала Сестра Вейл; і ти просто записав це, а робила це вона. Вона була. . . Бачите, я не завжди проти жінок, чи не так, Сестро Вейл?

105 Тож тепер давайте-но, протягом наступних п'ятнадцяти-двадцяти хвилин, прочитаємо тут місце Писання.

106 І в мене тут є одна книжечка. Я казав, я думаю, вона з'явилася завдяки Братові Вейлу, чи хто це був, або, я думаю, то був Брат Рой Бордерз. Брат Вейл купив мені цю книжку. Я хочу зробити невеличкий підручник.

107 Але якби хто-небудь поглянув на те, що в мене називається нотатками! Скажімо, я хочу проповідувати про Вранішню Зірку, я маюю зірку. А якщо я захочу проповідувати що-небудь про. . . В мене тут все у символах, карлїючках, ніхто й не зрозуміє, що там таке. Коли я їжджу, і я розмірковую про що-небудь, мені доводиться, коли їду дорогою, іноді буває так, що авто стрибає вгору-вниз, і я занотую *оце*, і, скажімо, *оце* і *оте*, і роблю такі невеличкі позначки, хрестики та з'єднувальні лінії, і—і всілякі такі речі. Скажімо, я хочу проповідувати про сходження Зірки; і я намалюю піраміду, накреслю її тут, а зверху намалюю п'ятикінечну зірку Давида, що сходить на неї. І я знаю, як я просуватимуся по місцям Писання отак; і Мойсей, певну річ, яку він зробив. Просто такі невеличкі позначки, немовби як курка лапою.

108 В мене їх тут декілька. І я думав, цього ранку, коли я розмірковував, що я декілька хвилин тут говоритиму на цю тему, по якійсь з нотаток, можливо, це займе в мене хвилин двадцять.

109 І потім, в мене нема наміру займати служіння Брата Невілла сьогодні ввечері. Я—я—я збираюся цього вечора відпочити, послухати його.

110 І, в такому разі, як Господь зволить, в наступну неділю вранці ми розпочнемо служіння. І ви всі допомагайте мені, і ми молитимемося, бо це було в мене на серці — спробувати. . . Казали: “Ну, нам можна поїхати до Луїзвіллу, або нам можна поїхати туди у Нью-Олбані”. Але зібранню належить бути тут для Джефферсонвілля. Я поїду до Луїзвіллу та Нью-Олбані, іншого разу, але оцьому ось належить бути тут у Джефферсонвіллі.

111 Тепер схилимо наші голови всього на хвилину, поки ми будемо. . . Я говорив до вас тут вже хвилин тридцять. Давайте-но хвилину поговоримо з Ним.

112 Господи Ісусе, певна річ, ми—ми — благословенний народ, це вище нашого мислення, вище нашого розуміння. Бо якби серед нас був якийсь достойник, скажімо, який-небудь службовець з якоїсь країни або який-небудь дипломат, ми вважали б це за велику честь — що поміж нас знаходиться така титулована особа. Але сьогодні з нами Бог Небес, не тільки поміж нас, але в нас, перебуває, живе Своїм Життям через нас. І ми є такі вдячні за це, Господи! Це поза межею нашого розуміння, звичайно ж.

113 Але зараз, говорячи про те, які будуть служіння, та про поїздку до Африки, та про те, що ми намагалися влаштувати на ці декілька днів тут в Індіані. І, так чи інакше, Господи, може, це Ти підводиш нас до того намету, щоб сповнилося те видіння. Тож нехай звершиться Твоя воля, ми віддаємо це саме так, за найліпшим з того, що є в нашому уявленні. Тож ми молимо, Господи, якщо є яка річ, що суперечить Твоїй волі, Ти вияви це нам, щоб нам знати, як чинити Твою досконалу волю.

114 Тепер благослови нас на ці наступні декілька хвилин. Промовляй до нас через Твоє Слово, Господи, бо Твоє Слово є Правда. Ми просимо це в Ім'я Ісуса. Амінь.

Звернемося до Біблії, до Марка, 8-й розділ.

115 О котрій годині ви звичайно закінчуєте, о дванадцятій? [Хтось каже: “Приблизно о дванадцятій годині”.—Ред.] Гаразд. Отож, отож, всього лише невеличке коротеньке Послання, в якому я зможу говорити до вас стосовно Слова, після того, як свідкував вам про те, що було там, та про все інше.

116 Марка, 8-й розділ, і давайте почнемо десь з 34-го вірша, по тридцять. . . по 38-й включно, до кінця розділу. Мені подобається читати те, що Він сказав, бо я знаю, що це є правдивим. Отож, ми. . .

І Він покликав народ зі Своїми учнями та й промовив до них: Хто хоче йти за Мною, хай зречеться самого себе, візьме свій хрест та йде за Мною.

Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її; . . . хто згубить душу свою заради Мене та Євангелії, той збереже її.

Бо що користі людині, якщо вона здобуває увесь світ, але занепасть свою душу?

Або що людина дасть взамін за свою душу?

Бо хто буде соромитися Мене й Моїх Слів у роді цім перелюбнім та грішнім, того посоромиться і Син людський, коли прийде у славі Свого Отця зі святими Анголами.

117 Я хочу взяти звідси коротеньку тему, якщо це можна було б назвати так, під назвою: *Посоромитися*. Знаєте, мені це подобається. “Хто посоромиться Мене й Моїх Слів, того посоромлюсь і Я”.

118 Отож, слово *посоромитися* можна було б також перевести як “зняковіти”. Знаєте, дещо таке, чого ти...Ти стикаєшся з чимось, стосовно чого тобі ніяково, соромишся.

119 Ось ще одне, що робить оце, коли ти соромишся — воно виявляє, що ти не певен у тому, про що ти говориш. Якщо ти знаєш, про що ти говориш, і маєш певність в тому, що ти знаєш, про що ти говориш, ти можеш будь-кому сказати про це; ти не стидаєшся. Та якщо ти бентежишся, відчуваєшся не у своїй тарілці, це виявляє, що ти не певен.

120 Ви помічаєте, що сьогодні є так багато цього, особливо по цій темі, про яку я говорю — “*посоромитися Слова*”. Отож, Він і Слово — це є одно.

На початку було Слово, і Слово в Бога було, і Слово було Бог.

І Слово стало тілом та перебувало поміж нами...Те саме вчора, сьогодні та навіки!

121 Тому “Хто посоромиться Мене й Мого Слова”, — а Він та Його Слово — це є Одно, отак посоромитися Його Слова у цьому гріховному теперішньому поколінні, — “того посоромлюсь і Я”.

122 Отож, ми помічаємо сьогодні, якщо хто-небудь каже: “Ти Християнин?” Це дуже популярно — сказати: “О-о, я Християнин!” Бачите?

123 “Але чи віриш ти Слову Божому, тому місцю, де в Ньому сказано: ‘Оці ось ознаки супроводжуватимуть тих, хто увірує?’”

124 “О-о!” І навіть і у служителів червоніють обличчя. Розумієте?

125 Чи соромишся ти, скажімо, Божественного зцілення? Чи соромишся ти повної Євангелії? Чи соромишся ти свого п’ятидесятницького переживання? Це і є посоромитися Його Слова. Це Його Слово, що стало тілом у тобі.

126 Отож, Його Слово має проявляти Себе для кожного покоління. Воно проявляло Себе за днів Мойсея. Бо, у той день, Біблія сказала, у Євреям, у 1-му розділі: “Бог у різні часи та багатьма способами промовляв до отців через пророків”.

127 І ті пророки! Церква все так закрутила, що коли...Ті пророки, ті відважні посланці Бога, приходили без церкви, без деномінації, без організації, без нічого; ігнорували царів, царства, церкви та все інше. Коли священників приводили перед...Коли їх приводили перед священників, вони не соромилися, бо в них було безпосереднє **ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ**.

128 Якщо ви звернете увагу, пророк, у певному сенсі цього слова, у Старому Заповіті, коли він говорив **ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ**, спостерігайте—но за ним — він входить прямо у фразу того, що займає місце Бога. Зверніть увагу, коли він виставляв перед ним **ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ**, він входив у Бога, і він діяв як Бог. Потім він викладав своє Послання, котре було Богом, що промовляв через нього — “**ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ!**”

129 Я думаю про давніх пророків, коли вони приходили з тим Посланням, і Воно примушувало царів ніяковіти, і Воно порушувало спокій в людях. Навіть і священники, вони почувалися неспокійно, бо їм належало бути керівниками, релігійні люди, та коли вони... Слово, що виходило отак, Воно викривало їх, і почувалися ніяково, тобто, соромилися.

130 І ми часто бачимо це, і не часто, навіть аж надто часто сьогодні! Той чоловік, ти скажеш: “Я Християнин!”

“Чи прийняв ти Духа Святого, відколи ти увірував?”

“Ох! Гм!” Розумієте, вони—вони ніяковіють перед Цим.

131 Хтось скаже: “Ти що, належиш до тієї групи там, де усі ці вигукування та оце все Божественне зцілення?” І часто буває так, що Християни задкують.

132 Їм хочеться розголосити, якщо—якщо в них є деномінація, ось — “Я баптист. Я пресвітеріанин. Я лютеранин”. Цього вони не соромляться.

133 Та коли справа доходить до того, щоб бути Християнином, який може прийняти Боже Слово саме таким, яке Воно є, тоді вони—вони—вони соромляться. “Я не належу ні до якої деномінації”, — бачите, їм, їм—їм соромно сказати таке. Їм необхідно бути як і увесь цей світ, представленими якоюсь організацією.

134 Отож, таке утворилося зовсім нещодавно. В дні Лютера, визнати себе лютеранином, тобто, послідовником Лютера, що ж, це майже означало смерть від рук католицької церкви. За днів Уеслі, дізнатися, що ти зневажив англіканську церкву, це означало мало не страту в англікан — оголосити, що ти методист. В дні П’ятидесятниці, це була мало не ганьба — сказати, що ти—що ти п’ятидесятник, бо тебе одразу вважали святенником—стрибуном, або—або якимось говоруном мовами, або кимось подібним. А нині вони організувалися та пішли разом з усіма іншими.

135 Ось коли приходить час виклику, щоб ти не належав ані до чого такого! Дуже популярно сказати: “Я п’ятидесятник”. Дуже популярно сказати: “Я пресвітеріанин. Лютеранин”. Але що коли підійде до такого моменту, коли ти повинен будеш вийти та встати за Слово — “Я не належу ні до чого такого”? Отам, отам ніяковіють.

136 Ісус сказав: “Отож, якщо ти соромишся Мене, в такому разі Я посоромлюся тебе”. З якої причини Він посоромиться тебе? Бо ти кажеш, що ти Його, в той час, як ти не йдеш за Ним.

137 Що якби я сказав: “Цей хлопчик, він—він мій син”; а він повернеться і скаже: “Хто, я твій син? Ще чого скажи!” Це спантеличило б мене. Спантеличило б, це твій син.

138 І отак воно є сьогодні з так званим Християнством. Якщо ти найменуєш це по імені деномінації, все гаразд, вони приймуть

батьківство деномінації. Та коли доходить до того, щоб прийняти батьківство Слова Божого, Христа, ні, їм ніяково. Їм не хочеться признаватися: “Так, я говорю мовами. Так, я бачив видіння. Так, я вірю у Божественне зіллення. Так, я хвалю Господа. Я вільний від всілякої організації, я не схиляюся ні перед чим таким. Я Христовий слуга”. О-о, який жах, їх від цього просто рве на частини.

139 Одного вечора, один визначний промовець приїхав до Бізнесменів Повної Євангелії у Чікаго.

140 І дозвольте мені зупинитися тут всього на хвилинку, щоб сказати ось що. Вибачте мені. Але часто буває так, що ви думаєте, і я теж, що те, про що ми говоримо — Правда Біблії, що Вона не доходить до людей. Але Вона доходить. Часом буває так, що вони піднімаються проти Неї, але в дійсності у них в серці зовсім інше. Вони намагаються докопатися, на чому ти стоїш.

141 Як у тій історії про компанію п'яничок, що сперечалися, що не існує такого, як Християнство. Один з них сказав: “Я знаю, де є одна така, це моя дружина”.

Сказали: “Ну, я—я цьому не вірю”.

Сказав: “Пішли, ми. . .давайте прикинемося, що ми всі геть п'яні”.

142 Ввалилися туди до будинку та виробляли все, на що спромоглися. І—і сказали їм зготувати яйця, а потім він змахнув усе на підлогу та сказав: “Хіба таку ти готувала мені яєшню!” Бешкетували по будинку. І поперлися в іншу кімнату, попадали на стільці. І почули, як хтось там, не сказавши ні слова, вимітає, кажучи, наспівуючи пісеньку сама собі.

Невже Ісус один мусив нести хрест,
Щоб звільнити цей світ?
Цей хрест — він є для кожного,
Є хрест і для мене.

Понесу цей освячений хрест,
Поки смерть не звільнить мене,
До дому вернуся, вінець я прийму.

143 Той п'яничка сказав: “Що я вам говорив?” Сказав: “Вона Християнка!” Розумієте, вони тільки лише випробовували її. І часом буває так, що цей світ, я переконався, випробовує тебе.

144 Тож я ніколи й не думав, що це станеться, але в минулу суботу ввечері, я думаю, це було саме тоді, чи у неділю ввечері, той визначний промовець. . .Я не схильний називати імена людей. Але він старався, працював точно в протилежному напрямку. Я стараюся не пускати ті церкви до екуменічного руху, а цей чоловік намагався завести їх туди. Тож він говорив перед Бізнесменами-Християнами. Взагалі-то це я повинен був проводити те зібрання в Чікаго, але я думав, що я на той час буду в Африці, тож в мене не вийшло. Той чоловік сказав, піднявся

туди та сказав: “Найвизначніший рух, найвеличніше з усього того, що було та є на землі; усі церкви повертаються до католицької церкви, в єкуменічному русі, і католики приймуть Духа Святого”. Яка це пастка диявола!

145 І цей керівник, Брат Шакар'ян, президент Міжнародних Бізнесменів, піднявся та сказав, після того, як той чоловік сів, сказав: “Ми чули це зовсім по-інакшому”. Сказав: “Брат Брангам говорив нам, що ‘Цей єкуменічний рух приведе усіх до клейма звірини’”. А той чоловік сидів на платформі. Сказав: “Це приведе до клейма звірини”. І сказав: “Ми схильні вірити, що те, що він каже, є Правдою”. [Хтось у зібранні каже: “Амінь! Так само й ми!”—Ред.] І він сказав: “Хто з вас хотів би послухати, щоб Брат Брангам приїхав та виклав вам правдивий бік цього? Підніміться”. А людей там було щось більше п'яти тисяч. Вони кричали й просили, щоб приїхав всього на один день, на один день.

146 Брат Карл Уільямс подзвонив мені, сказав: “Брате Брангаме, слухай, я пройшов через те зібрання, — сказав, — вони надавали мені цілу купу столідоларових купюр, щоб купив тобі квиток на літак туди й назад”. Бачите, всього лише на один день!

147 Бачите, ті люди, оте Слово западає туди, а ми інколи й не знаємо цього. Розумієте? Але, розумієте, коли ти насправді. . . Не має значення, наскільки цей світ проти Цього, наскільки деномінації проти Цього — Бог доводить, що Це є Правда. І коли врешті-решт проб'є та велична година, відбуватимуться події, про які ми, можливо, й не здогадуємося.

148 Так, це виявляє, що ти не є певен, якщо ти ніяковієш, тож тобі краще не піднімати цю тему в розмові. Якщо ти соромитимешся цього, ти не захочеш обговорювати це; відмовчуватимешся.

149 Але як може людина, що наповнена Духом Святим, як може людина, повна Сили Божої та любові Божої у своєму серці, поговорити з кимось декілька хвилин та не обмовитися словом про ту любов, що у неї в серці? Розумієте, там є дещо таке, що це—це станеться; ти не зможеш інакше.

150 Мабуть, Ісус говорив саме про цей лукавий день. Люди соромляться Слова та Духа Божого, що діє в них. Та коли Правду виявлено людям, тоді Бог Сам об'являє Себе через Слово.

151 Отож, будь-яка людина може стверджувати все що завгодно. І в нас було це за цих днів, коли стверджувалося так багато всього, і це було жадливо. Але, розумієте, якщо існує Правда, це має бути згідно Слову. Бо, вони кажуть, що в них були всілякі речі: олива струмувала через людей, кров текла в них з рук, і жінки на спині в цій крові, і збігала їм у взуття, і піднімали тупфлі та виливали оливу, і жаби вистрибували та плигали по платформі, та всілякі подібні цьому речі. В Біблії нічого такого нема. Нема жодної обітниці про що-небудь подібне цьому, в Біблії. Єдине тільки, в

Ній сказано: “За останніх днів, цей дух буде настільки близько схожий, що він оманув би й Обраних, якби можливо”. Але нема жодного місця Писання на таке.

¹⁵² Та коли справа доходить до істинного, незайманого Слова Божого, підтвердженого Богом, Воно, здається, приводить у замішання й іншу групу, з радикального боку. Розумієте, є певне замішання стосовно Цього.

¹⁵³ Але Це є реальність для чоловіка чи жінки, хлопця чи дівчини, що дійсно є істинними Християнами. Коли Бог дав обітницю хрищення Духом Святим, і ти приймаєш Його, в тебе всередину сходить дещо таке, що ніщо не зможе зайняти місце Цього. Коли людина зустрічається з Богом; не у якихось розігрітих емоціях, не у якомусь піднесенні від захоплення чи у якійсь релігійній науці, у якомусь катехизисі, чи віровченні, чи у якійсь догмі, яку він прийняв собі на розраду. Та коли в нього дійсно підходить до такого, як з Мойсеєм — в глибині пустелі зустрівся обличчям до обличчя зі Всемогутнім Богом, і ти бачиш, як Голос промовляє до тебе, у точній відповідності зі Словом та обіцянкою години, Воно щось робить з тобою! Розумієш, ти не соромишся Цього, Воно щось робить з тобою. Отож, давайте-но тепер поглянемо, всього лише протягом наступних п'ятнадцяти хвилин.

¹⁵⁴ Є деякі люди, що приймають таке-от переживання. І як я говорю до вас сьогодні не як до церкви чи деномінації, я говорю до вас як до окремої особи; не тому, що ви ходите сюди до цієї skinії, не тому, що я люблю вас, а ви любите мене, не через це. Дозвольте мені говорити до вас як смертній людині, що колись ви підійдете до завершення цього життя. І мене може не бути там, і іншого проповідника може не бути там. Але є тільки Один, Хто може зустріти вас там, і це є Бог. І ви—ви прислухайтеся до Цього, і не з-за того, що “моя дружина — вірна Християнка”, або—або “мій чоловік — вірний Християнин”, але — “Чи у правильних я стосунках з Богом? Чи була в мене отака-от зустріч з Богом?” Не тому, що “в мого пастора була зустріч з Богом”, чи тому, що “в мого диякона була зустріч з Богом”, але — “Чи була в мене зустріч з Ним?” Не тому, що “я вигукував”, не тому, що “я говорив мовами”, але тому, що — “В мене була зустріч з Ним як з Особою!” І тоді ви ніколи не соромитиметеся Цього, там є Дещо таке, що є настільки досконалим, та чистим, та правдивим.

¹⁵⁵ І, пам'ятай, ти можеш зустріти певного духа, який діятиме подібно Богу. Ти можеш зустріти певного духа, який чинитиме *оце, оте* чи *інше*; пройди за ним трошки та побач, як в нього сходить ся зі Словом Божим. Ти можеш зустріти певного духа, який скаже тобі, що ти є спасений, і дасть тобі славетне відчуття, і ти будеш вигукувати та волати; а потім, коли дійде до того, що б відкидати Слово, як може Святий Дух, що написав Біблію, відкидати Своє Власне Слово? Той Дух кожду обіцянку Бога

мусить відзначити словом “амінь”! Якщо ж не так, тоді в тебе так і не було зустрічі з Богом, в тебе була зустріч з оманливим духом. І у світі сьогодні повно цього!

156 Та коли ти бачиш, як Бог сходить та проголошує певне твердження, що Він збирається вчинити певну річ, і потім це приходить та здійснюється, раз за разом, раз за разом, тоді ти маєш істинного Духа Божого.

157 Як може на людині перебувати Дух, Святий Дух, що написав Біблію, а потім повернеться та зречеться: “Це не так, Це було для якогось іншого дня”?

158 Він сказав: “Ця обіцянка — вам, і дітям вашим, і тим, хто далеко, всім, кого покличе Господь наш Бог”. Це були Дії 2:38. Як може якийсь певний дух, в такому разі, приймати що-небудь таке, що відрізняється від Цього, і бути від Бога, коли у Євреям 13:8 сказано: “Ісус Христос є той самий вчора, сьогодні та навіки”?

159 Що якби хтось сказав: “О-о, я вважаю, Він був філософом. Він був порядною людиною. Він був пророком. Але що стосується Його сили. . .”

160 Одного вечора я говорив з Джорджем Смітом, хлопцем, що зустрічається з моєю донькою Ребекою; хороший хлопчина, співав тут у шкіні. Хлопець-баптист, який тільки-но почав, сказав: “Викресліть моє ім'я з отого! Я не хочу мати з цим нічого спільного”. І там була одна молода леді. . . Вони проводили конференцію, оця ось баптистська церква, там на пагорбах.

161 І—і вони настільки твердо проти мене, всі вони там, і мало не. . .Проти мене в них нічого нема; це проти оцього ось Слова. Я, як людина, вони нічого не можуть сказати проти мене, я ані разу не завдав їм жодної кривди. Але *Оце* ось — ось чого вони бояться. Розумієте? Тож ми були. . .

162 Вони, точніше, проводили там оце зібрання, і три останні вечори на тій великій конференції проповідував, мав проповідувати один місіонер, там на пагорбах, бо там було прохолодно. І, сталося так, що цей місіонер піднявся та взяв Марка 16, і він сказав: “Сьогодні є багато людей, що не можуть вірити в Божественне уздоровлення”. Сказав: “Я був в Індії. Я сам індієць. І я був в Індії, коли звідси зі Сполучених Штатів приїхав один муж на ім'я Брат Брангам”. Пастор почав соватися на місці. Сказав: “Моя дружина помирала від раку. Я був сліпим”, — чи щось таке. — “За одного з нас він помолився, а іншого вікликав у зібранні, назвав його ім'я, навіть не знаючи нашої мови, та прорік Силу Божу”. І сказав: “Ми тут, уздоровлені!” Що ж, йому спробували заткнути рота. Їм це не вдалося. Отак от, розумієте, на їхній же конференції.

163 І потім, їм навіть відмовили геть в усьому. І деякі з людей, навіть мого. . .сестра цього хлопця, інші звідти, їм навіть нічого було сказати. Там хотіли дізнатися, чи не мала вона до цього якогось відношення, щоб їм якось докопатися та розібратися.

Одна з тих леді сказала: “Що ж, я вірю цьому”.

164 Ребека та Джордж пішли, щоб побачитися з цією леді. І вона пішла та привела одну дівчину, що страждала на... була такою немовби як трохи розумово відсталою. Тож одного вечора вони запросили мене прийти туди, щоб побачитися з цією дівчиною. І я прийшов туди, та жіночка сиділа там, і я сказав: “Ти віруюча?”

165 Вона відказала: “А-а, я й не знаю, чи віруюча я, чи ні”. Що ж, то була не розумова відсталість в неї; просто демонський дух. Вони не усвідомлюють цього. Розумієте, він оволодіває тобою, а ти й не усвідомлюєш цього. Він приходить і тоді силою бере людину під свій контроль, а вони й не знають цього.

166 Жінки, що ходять тут вулицями у цих шортах, вони не усвідомлюють. Можливо, вони, вони могли б, мабуть, могли б довести та поклястися в цьому, що вони ані разу не вчинили нічого нечистого проти свого чоловіка, й таке інше. Але у своєму серці, вони не усвідомлюють, але диявольський дух тримає їх під контролем. Вони одержимі ним. Навіщо жінці бажати знімати з себе одяг, роздягатися перед чоловіками? Була лише одна людина, що робила це, в Біблії, і то були божевільні. Інші стараються прикритися; ті ж не усвідомлюють. Він такий підступний, такий пронозуватий! Ти маєш пильнувати, зважувати себе по Слову Божому та розуміти, де ти стоїш.

167 Ця молода леді сказала: “О-о, мені казали, що мене охристили, коли я була дитиною”. Сказала: “Я не знаю, чи вірити у все це, чи ні”.

Я сказав: “Хіба ти не віриш Ісусу Христу?”

168 А вона сказала: “Ну, я не знаю, чи вірю я, чи ні”. Вона сказала: “Якись плутоші, я не вірю цьому”.

169 Я сказав: “Ну, звичайно ж, ти не вір плутошам”. Я сказав: “Але чи віриш ти, що Він був Сином Божим?”

“О-о, — сказала, — можливо, Він був цим”.

170 Я сказав, і я сказав: “Чи віриш ти, що Він є той самий сьогодні, той Бог, що бажає спасти тебе?”

171 Вона сказала: “Це щось про ті чудеса, що там, та все тому подібне? Я не вірю нічому такому”.

172 Я промовив: “Що б ти зробила, якби ти сиділа у зібранні та бачила, як Бог, Святий Дух, котрий є єдиним Богом, діє поміж людей; Бог у Батьківстві — Полум’яний Стовп та пророки; Бог у Своєму Сині; потім, Бог у Своїх людях? Це просто атрибути Бога, одного величного Бога, Який окриває Вічність”. Я сказав: “Що б ти подумала, якби Він, поміж Свого народу, дарував сліпцям зір, глухим — здатність чути, дивився б у зібрання та розповідав людям, що в них негарзд, подібно як Він чинив, коли Він був тут на землі?”

Вона сказала: “Я вважаю, це було б гороскопом”.

173 Я сказав: “Ти у гіршому стані, ніж я думав. Тобі було б значно краще, якби ти була божевільною, розумієш, ти не несла б відповідальності”. Але я сказав: “Ти просто одержима нечистим духом”. Я сказав: “Коли Ісус розповів жінці біля криниці про її чоловіків, коли Він дивився на людей та знав їхні думки, і ти називаєш це гороскопом?” Бачите, настільки обгорнута деномінацією, що зветься лютеранською, що все, що суперечить цьому, це неправильно!

174 Нині Бог бажає людину, що обгорнена у Слово. Все, що суперечить Цьому, є неправильним! Ісус сказав: “Нехай усяке людське слово буде брехнею, але Моє — Правдою”.

175 Був один чоловік за однієї дуже наукової епохи, його звали Ной. Він не соромився Божого Слова. Бог прийшов до нього, і Він говорив з ним. Він знав, що то Бог. І Він сказав: “Піде дощ!” Дощ не йшов ані разу, але він повірив, що дощ піде. І та віра, що в нього була, він не соромився її проявляти. Будівництво ковчегу зайняло в нього сто двадцять років, коли увесь світ був проти нього. Він не соромився Божого Слова, за свого дня. За це Бог спас його та всіх його домашніх. Було... Яким нерозумним це, мабуть, здавалося іншим людям; але, для нього, в нього була зустріч з Богом. Не мало значення, якими науковими були інші, що стояли проти цього, як там казали: “такого не може бути, такого не може бути”, — в нього була зустріч з Богом!

176 Ось чим воно є, коли ти знаєш, що ти говориш з Ним! Ти подумаєш, що то є щось нерозумне, коли хтось... В той час як, я знаю, що у світі є всього декілька людей, що триматимуться за те, що я сказав, як за Правду. Встати тут та сказати: “ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ, я їду до Арізони, там в мене буде зустріч з групою з семи Анголів”, — що ж, там був певний гурт людей, що бачили, як це сталося. Іншого вечора, коли говорив оце ось: “Лос-Анжелес провалиться в океан”. Та коли в тебе була зустріч з Богом, з Богом, Який не помиляється, з Богом, Який виконує в точності те, що, як Він сказав, Він зробить, Він завжди виконував це, тоді ти не соромишся цього. Тобі нема потреби відступати назад та ніяковіти перед цим; ти можеш розповісти всьому світу. Коли людина зустрічає Бога, говорить з Ним, і реальність Бога стає її в її серці, вона не соромиться Цього.

177 Ной не соромився. Це здавалося нерозумним для решти цього світу, але не для нього.

178 Мойсей, коли він був перед фараоном, він не соромився сказати фараонові, що стануться оці ось певні речі, бо в нього була зустріч з Богом. Бог говорив до нього, у палаючому кущі. Мойсей сказав: “Я—я заїкаюся”. Ось що було в нього — заїкання.

179 Він сказав: “Он іде Аарон. Ти будеш йому Богом, а він буде тобі пророком. Я знаю, що він вміє красно говорити. Але Я буду

при твоїх вустах. Хто дає людині мову?” Амінь. Мені це подобається. Це Бог. “Хто робить людину німою, чи глухою, чи хто дає їй мову?” Бог.

Він сказав: “Господи, з’яви мені Твою славу”.

Сказав: “Що то в тебе в руці?”

Той сказав: “Палиця”.

¹⁸⁰ Сказав: “Кинь її на землю”, — вона обернулася на змія. Сказав: “Підними її знову”, — вона знову стала палицею. Амінь. Він є Бог. “Засунь свою руку собі за пазуху”. Він засунув її, витягнув її, білою від прокази. Сказав: “Засунь її та витягни її ще раз”, — і вона стала як і інша рука. “Я є Бог”.

¹⁸¹ Потім він прийшов перед фараона та сказав те, що Він повелів йому сказати. Він сказав: “Буде ось *так* і ось *так*”. Підняв жменю піску, та кинув у повітря, та сказав: “ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ: нехай блохи з’являться на землі”, — і з’явилися блохи. Набрив води, та вилив її у річку, та сказав: “ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ”, — і всі ріки та все інше обернулося на кров. Прикликав град з неба.

¹⁸² Ви знаєте, за останніх днів отим карам належить повторитися знову. І, пам’ятайте, перелюбник, в Біблійні часи карою йому було побиття камінням. І невіруючу церкву буде закаменовано на смерть камінням граду — таким був колись Божий спосіб покарання. Він закаменує цей невірующий світ, це перелюбне покоління. Він поб’є його камінням з неба, градинами вагою в талант, а це сто фунтів. Перелюбницька церква помре, перелюбницький світ буде засуджено Богом до страти через каменування, подібно як Він вчинив при початку. Прийди у правильні стосунки з Богом, церкво! Це те, що ми всі мусимо зробити — повернутися до Бога!

¹⁸³ Той старий, увесь зарослий, з сивими вусами, з лисою головою, кістлявими руками, вісімдесятирічний Ілля сидів там у пустелі, дивився на гріхи людей. Одного ранку Бог проговорив до нього, сказав: “Піди туди та скажи Ахавові, що навіть і роса не спаде з неба, поки ти не покличеш про неї”.

¹⁸⁴ Я уявляю, як ті очі визирали з-під того сивого волосся, що стирчало в різні боки, тая палиця в нього в руці, йшов дорогою як шістнадцятирічний хлопчина. Прийшов прямо до царя та сказав: “Навіть і роса не зійде з неба, поки я не покличу про неї”. Він не соромився ні Бога, ні Його Слова; сказав би цареві чи кому завгодно. Він не соромився. Не потрібно було ховатися, говорити: “Отож, Ахаве, ти б був. . .”

¹⁸⁵ Це нагадає мені про дещо таке, що буває з нами. Тоді я сказав людям: “Я підходжу до такого моменту, мені потрібно більше віри”. Ось для чого я зараз тут вдома — одержати новий спалах віри.

¹⁸⁶ Доходить до такого, що, здається, немовби, коли молитесь за людей, ви перепрошуєте: “Містере диявол, чи не будете ви такі

ласкаві відійти та дозволити мені. . . ?” Нічого подібного! У віри є м’язи та волохата груднина. Коли вона говорить, все інше замовкає. Не починай — “Містере диявол, ви підете?”

187 “Геть звідси! Я — син Божий, уповноважений Богом. Залиш їх у спокої!” Оце ось зрушує з місця. Тобі ні в чому вибачатися перед дияволом, не маєш до нього жодного відношення. Не соромишся Слова Божого, не соромишся свого доручення, не соромишся того, хто ми є.

188 Єдине, чого я соромлюся в собі — це того, що я Брангам, таке моє земне народження. Мені соромно за свої невдачі.

189 Але як Його слуга, я не соромлюся! Я не соромлюся Його Слова. Будь то деномінації, царі, можновладці чи хто завгодно; просто готовий дати відповідь, Бог покличе до цього.

190 Мойсей вийшов перед фараона. Він не соромився сказати йому, що вони не згодяться на компроміс і не підуть на його *стілки-то* днів у пустелі.

Той сказав: “Нехай залишаться деякі з ваших жінок, з вашими дітьми”.

191 Сказав: “Ми підемо всі! Навіть і копита за собою не залишимо, ми заберемо свою худобу та все”. Він не соромився. Чому? Він увійшов у Світло визволення.

192 Це причина, чому чоловік чи жінка, хворий чи що-небудь таке, що одного разу входить у Присутність Бога та пізнає, що Бог уздоровив їх, ти вступаєш у Світло визволення. Ти не підеш ні на який компроміс.

193 Визволення було в його серці, бо в нього була зустріч з Богом, Який сказав: “Я Бог Авраама, Який дає Авраамові обіцянку. І час, час відкуплення, визволення вже близько. Я посилаю тебе туди, щоб вивести їх”. Які перепрошення, в чому?

194 Фараон міг бити його. Він був просто людиною. Він був рабом. Той міг би бити його. Але він не соромився Слова. Він не приходив і не падав на коліна і не благав фараона ні про що. Він сказав: “Я прийшов забрати їх”.

Фараон сказав: “Ну, ти не забереши їх!”

195 Той сказав: “Добре, в такому разі на землі з’являться блохи, що ви будете ледве пробиратися по ним”. І так і сталося.

Сказав: “О-о, Мойсею, відними їх!”

Той сказав: “Гаразд. Тепер ти покаєшся?”

Сказав: “Добре, ви можете піти у пустелю ось на *стілки-то* днів”.

196 Той сказав: “В такому разі з’являться мухи”. Амінь. Сказав: “З’являться темрява”. Стало так темно, що нічого не можна було побачити перед собою.

¹⁹⁷ І, врешті-решт, прийшла смерть. Від фараона до слуги — смерть вразила найстаршу дитину в родині. Ні в чому було вибачатися, ні перед ким. Він був син Авраама, народжений в Дусі Божому. Бог дав йому доручення, Послання Боже — піти туди та вивести той народ.

¹⁹⁸ Що ж, хіба не може Бог прикликати те саме в цю годину, щоб вивести з церкви Наречену? [Громада каже: “Аміль”.—Ред.] Данийїл не був, тобто. . .

¹⁹⁹ Давид, точніше, не злякався перед Саулом. Коли всі сахалися Голята, що виступав там, він не побоявся підійти. І сказав: “Слуга твій. . .” Цей невисокий рум’яний хлопчина сказав: “Слуга твій пас вівці свого батька, і приходив ведмідь та тягнув одну з них. Я наганяв його у пустелі та вбивав його, з цієї праці. Приходив лев”. О-о, подумати тільки! “Приходив лев, та хапав одну з них, та тікав у пустелю, а я прибивав його з праці. Коли він піднімався, я вбивав його”. Він сказав: “І Бог. . .” Той цар-відступник стояв там, оті м’якотілі вояки, що стверджували, що служать Богу Неба, і дозволяли тому необрізаному филистимлянину виступати там та зневажати війства живого Бога. Сказав: “Слуга твій заб’є також і його. Тому що Бог, Який віддавав у мою руку лева та ведмеда, віддасть також і того необрізаного филистимлянина”. Він не запинався, не говорив: “мабуть, буде так”. Він сказав: “Так і буде!” Він не соромився.

²⁰⁰ Данийїл, перед царем, не побоявся проявити відкритий непослух його наказам, щоб ніхто не молився, тільки до нього. Він відкривав вікна, та відсував рами, та молився тричі на день. Він не боявся.

²⁰¹ Шадрах, Мешах та Авед-Него не злякалися тієї палахкотючої вогненної печі. Сказали: “Наш Бог здатен вирятувати нас. Бог може вирятувати нас. Та якщо Він і не зробить цього, ми не вклонимося твоєму бовванові”. Вони не соромилися цього. Ні, панове. Ні, панове. Певна річ, вони не соромилися цього, бо вони знали.

²⁰² Самсон не соромився перед филистимлянами. Коли на нього пішла тисяча, він схопив щелепу мула. І ті шоломи, вони були у півтора дюйми товщиною, з міді. Він побив нею тисячу, і ця щелепа залишилася цілою в нього в руці. Він не ніяковів. Він просто узяв те, що було у нього в руках, та почав цим діяти. Він знав, що на ньому перебував Дух Божий. Він знав, що він народився назореєм. Він знав, що ніщо не зможе стати йому на перешкоді. Він був слугою Божим. Допоки він перебував у волі Божій, ніщо не могло встояти в нього на шляху, не мало значення, скільки там царів, чи филистимлян, чи що там іще з’являлося. Правильно.

²⁰³ Іван не соромився Слова Божого, що прийшло до нього у пустелі та сказало йому піти христити водою. Він не соромився сказати: “Ось Агнець Божий, що забирає гріх цього світу”. — бо на ньому був Дух Божий. Він не соромився перед священиками.

204 Він не соромився Слова Божого, коли він підійшов до Ірода. Пилипова дружина жила з Іродом. Прийшов просто до царя! Цей волохань, звідкись з пустелі, вийшов туди, без ніякої освіти, без нічого, і прийшов просто до Ірода та сказав: “Це незаконно тобі — мати її!” Він не соромився Божого Слова. Точно. Він абсолютно не соромився Цього.

Степан, він не соромився Божого Слова.

205 Вперше, п’ятидесятники там у День П’ятидесятниці, коли вони зібралися у горниці, Дух Святий злинув на них, за обіцянкою Божою. Луки 24:49 сказано:

...ось, Я посилаю на вас обітницю Мого Отця, але чекайте. . . в місті Єрусалимі, аж поки ви приймете силу з висоти.

206 І сама ж та обіцянка, яку Слово Боже обіцяло їм: “Ось, Я посилаю на вас обітницю Мого Отця, але чекайте там; не набирайте більше ніякого богослов’я, чи освіти, чи чогось іншого, чекайте, поки вас буде наділено Силою”. І коли та Сила з Неба зійшла, подібно шаленому сильному вітру, вони не соромилися Євангелії.

207 Петро встав та сказав: “Покайтеся, кожен з вас. Ви, люди, нечистими руками, ви розп’яли Князя Миру, котрого Бог воскресив з мертвих. І ми є свідки. Бо це є те, що, як сказав Йоїл, відбуватиметься за останніх днів — ‘Я вилию Свого Духа на кожне тіло’”. Він не соромився Євангелії.

208 Степан, оскільки я згадав про нього декілька хвилин тому, коли він пронісся там, як торнадо. Він не був проповідником. Він просто був дияконом, але він повсюди свідкував про воскресіння. В нього була зустріч з Богом. І це точно як. . .

209 Спробувати зупинити його? Що ж, це було б як спробувати загасити будинок, палаючий будинок у вітряний день в суху погоду. О-о, з кожним подувом вітру полум’я спалахувало ще дужче.

210 Його потягли до ради синедріону. Чи можете ви усвідомити, що це таке? Це як екуменічна рада. Усі релігії прийдуть під одне головування в екуменічній раді. Вони всі об’єдналися там під однією головою у раді синедріону. Фарисеї, садукеї, іродіяни, хто завгодно — мусили вступити до тієї ради. І вони схопили його, не просто одна організація, але велика рада схопила його. “Зараз ми змусимо його перелякатися”.

211 Коли він вийшов, того ранку, Біблія сказала, що його обличчя сяяло, як у Ангола. Він сказав: “Мужі та браття, дозвольте мені говорити до вас. Батьки наші жили в Месопотамії, перед тим, як перейти до Харану”, — і так далі. І він все йшов та викладав місяця Писання. Потім, коли він скінчив з усім, на нього зійшов Дух, він промовив: “Ви, твердошії, необрізані серцем і вухами, ви

завжди противитися Духові Святому; як ваші отці, так і ви”. Він не соромився Євангелії, не соромився Слова. Він не ніяковів ні перед яким синадріоном. Ні.

²¹² Павло сказав перед Агриппою. Єврей, який вчився в Гамаліїла, він був визначним сановником. Але одного дня, по дорозі до Дамаску, він попав у Присутність, у контакт з Богом. З Неба у вигляді Полум'яного Стовпа зійшов Ангол, Світло, що кинуло його на землю. Піднявся та сказав: “Господи, Хто Ти?”

А Той сказав: “Я Ісус”.

²¹³ Коли стояв перед Агриппою, він ще раз розповів про те, що сталося. Він сказав: “Я не соромлюся Євангелії Ісуса Христа, бо Вона є Сила Божа на спасіння, кожному, хто вірить”. Точно.

²¹⁴ Отож, друзі, ми пішли б далі з мужами, далі по цьому періоду, але наш час вже вичерпано.

²¹⁵ Але дозвольте мені сказати ось що. Людина, що хоч раз увійшла в контакт з Богом, котрий є Слово, і Слово стало явним та проявленим для неї, тут нема чого соромитися. Ти не знічуєшся. Мене не знічує сказати, що я вірю кожному Слово Бога. Я не знічуюся, коли Господь каже сказати що-небудь, ти йдеш кажеш це та виконуєш це. Мене не знічує сказати, що я наповнився Духом Святим. Мене не знічує сказати, що я говорив іншими мовами. Мене не знічує сказати, що Господь давав мені видіння. Мене не знічує сказати, що Він є той самий вчора, сьогодні та навіки.

²¹⁶ “Коли поведуть вас до правителів та до царів за Ім'я Моє, не гадайте собі, що вам казати, бо це буде вам дано в ту годину. Не ви промовлятимете, але Мій Батько, що перебуває у вас. Але хто посоромиться Мене та Мого Слова, того посоромлюю і Я перед Моїм Батьком та святыми Анголами”. Боже, допоможи нам не соромитися, але поможи нам бути живим свідцтвом.

²¹⁷ Кожен муж у Старому Заповіті, коли з'являлися ті пророки, вони ставали—вони ставали живим Словом. Вони були Словом. Ісус сказав, що їх називано богами, і вони й були цим, бо до них приходило Слово Бога. Вони казали: “Це є ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ”.

²¹⁸ І будь-який учень Христовий, що увійшов у контакт з Ним у відкупленні, і спасіння прийшло в його серце, він є тим, хто має Бога. І якого ж роду життям нам повинно жити, і як нам повинно ходити, і як нам повинно говорити, якщо Бог представляє Самого Себе через наші смертні тіла? Хто зміг би посоромитися такого?

²¹⁹ Якби я, скажімо, працював у поліції тут у Джефферсонвіллі, йшов по вулиці, наділений всіма повноваженнями, я не соромився б цього міста. Я був би частиною цього міста. Я був би поліцією, частиною міста, щоб стежити за дотриманням порядку та належною поведінкою. Якби хто поїхав на червоне світло, я не посоромився б сказати йому, що він вчинив неправильно, виписав

би йому штраф. Це мій обов'язок, бо це місто платить мені—мені. Я живу за рахунок міста. Місто наділило мене повноваженнями. Не має значення, чи він п'яний, чи що там з ним, мене всі підтримають. Я знаю свої права, бо я поліцейський і при-. . . мене призначено, тобто, поставлено сюди та наділено повноваженнями, щоб виконувати це. Ти маєш брати закон, і права, і все інше, і дивитися, щоб все робилося правильно.

220 В такому разі, якщо я є Християнин, наповнений Духом, ношу свідоцтво воскресіння Ісуса Христа, що Він є той самий вчора, сьогодні та навіки, не дозволяй ніякому демонові командувати тобою, казати: “Ти не роби *цього*, і ти не роби *того*”. Обов'язково зроби Це. Бог дав тобі. . .

221 Розумієте, в нас нема сили. В того поліцейського нема сили, щоб зупинити й одне авто. Там десь. . . в них двигун іноді на триста-чотириста кінських сил, як йому вдасться це зробити? Але в нього є влада.

222 І отак і Церква. В нас є влада, через воскресіння Ісуса Христа та Його обіцяне Слово, аллілуя — “Ті речі, що Я їх чиню, ви чинитимете також; і більше за це ви чинитимете, бо Я йду до Батька”.

223 Не соромся Його в цьому поколінні; грішному, збентеженому, в останньому поколінні, що буде на цій землі, в цьому грішному, перелюбному, повному всіляких болючих гнояків. Все, геть усе, що було пристойним, стало непристойним. Національна політика — бруд! Народи розколені.

224 Там далеко у джунглях Африки, ті мисливці, що їздили туди на полювання, брали з собою потужні радіоприймачі, щоб слухати Елвіса Преслі, Пета Буна та інших хлопців з отим рок-н-ролом та твістом. А тубільці, старалися побачити, як ті бісилися, смикали головою та витворяли отаке, тубільці стояли та дивилися на це. Але, розумієте, вони не американці, як Пет Бун, та Елвіс Преслі, та Ріккі Нельсон, та інші. Вони не є такими-от Юдами, але вони. . . Розумієте, то є певний дух. І цей дух, він не тільки в Америці, він розповзвся по всьому світу, щоб привести їх на Армагеддонську битву. Вони поводяться так, будь вони. . . З якого б народу вони не були, з Африки, Індії, де завгодно, ота вульгарність та все інше поширилося по цілому світу, завдяки всьому лише одній людині, що почала це.

225 Отак і Євангелія та Сила Всемогутнього Бога, поширилася по всьому світу! І зараз триває час відділення, коли Бог викликає Наречену, а диявол викликає церкву. Нехай я буду частиною Нареченої!

Помолимося.

226 Любий Боже, ми бачимо рукописання на стіні, Господи. Ми при завершенні часу. Ми знаємо, що попереду величні події, але, все ж таки, десь, десь серед цього безладдя тут досі є ширі люди, яких

було призначено до Життя. Це було б неможливо одній людині чи двом; але, Боже, ми всі разом, нехай ми донесемо до кожного куточка, куди тільки зможемо, добру звістку, що Ісус гряде, і, ось, просто роздамо трошки Хліба, трошки Слoва. І де будуть ті Орли, вони підуть за тією Їжею. Чи Вона прийде через плівку, чи Вона прийде через слово чи свідощтво, Орли підуть за Нею до Ї джерела. Бо Там написано: “Де Туша, там зберуться й Орли”. Любий Ісусе, ми знаємо, що Ти є та Туша, яку ми їмо. Ти є Слово, а Слово стало тілом та перебувало поміж нами. Ми молимо, Боже, щоб, коли ми розсіватимемо Слово, щоб правдиві Орли знайшли Його.

227 Дай нам не соромитися, коли ми стоятимемо перед людьми, недобрими, байдужими людьми, релігійними, перед ким завгодно. Як Павло сказав Тимофіві:

*...Нехай ми будемо допоминатися вчасно й невчасно;
докоряти, забороняти, та...з усякою терпеливістю та наукою.*

Настане бо час, коли здорової науки не будуть триматися, але за своїми пожадливістями...виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували,

І відвернуться...від правди...до байок.

228 Боже, ми живемо в такий день. Ти дав мені прожити достатньо довго, щоб побачити, як це станеться. Оскільки це лежить отут же у наріжному камені цієї шкіни сьогодні, вже тридцять три роки.

229 Боже, благослови кожного з присутніх тут. Якщо тут є хто такий, Господи, що не готовий зустрітися з Тобою, бо вони не можуть просто погодитися з Твоїм Словом, і в них не було зустрічі з Тобою обличчям до обличчя та пізнання, що Ти не є просто якоюсь дією якогось прийняття, як, скажімо, якогось віровчення або чогось такого, але зустріч з живим Богом; і якщо в них не було цього, Господи, нехай це станеться в них зараз же.

230 Я—я вірю, що Ти є—Ти є дуже близько в цю годину. Я не знаю, хто вони. Я не знаю навіть, чи буде тут хто такий, але я просто відчуваю, як мене щось веде помолитися до Тебе. Не щоб мене почули люди, бо це було б лицемірницьким обрядом. Боронь Боже від такого. Я не хочу бути лицеміром. Але я молю про це зі ширістю у своєму серці, Господи.

231 Хто б то не був, він чи вона, до кого Ти проговориш цього ранку, нехай вони, покірливо, не посоромляться, але зараз глибоко в своєму серці приймуть Тебе, прийдуть сьогодні ввечері та охрестяться в Ім'я Ісуса Христа, наслідуючи кожне Слово, кожне Слово; якщо їх було охрищено по-інакшому, чи окропленням, обливанням. Пам'ятаймо (ми пам'ятаємо, Господи), що Ти сказав: “Хто відніме одне Слово з цієї Книги, додасть одне слово до Неї, його частку буде віднято з Книги Життя”. Хоч він і старається, ходить, записує своє ім'я в книгу, це—це не спрацює. Нехай ми будемо ширими та покірливими.

232 Отож, вони у Твоїх руках, Господи. Чини з ними як Сам вважаєш за потрібне, бо вони Твої. В Ім'я Ісуса Христа, Сина Божого.

233 Отож, поки наші голови схилено, я хочу, щоб ви зараз обміркували дуже серйозно. По-перше, я вибачаюся, що затримав хвилину на п'ятнадцять. Зараз ми хочемо тихенько наспівати. А ви зараз просто обміркуйте у своєму серці: “Чи була в мене насправді зустріч з Богом?” Просто обміркуйте це тепер зі справжньою ширістю. Тому що, можливо, буде не дуже-то багато разів, поки. . . Може, це вже востаннє, коли ми зустрінемося перед Його Приходом. Вже близько, друзі. Здається, немовби майже кожне місце Писання вже сповнилося. І може бути так, для тебе чи для мене, це може бути наш останній шанс. Ми можемо відійти ще поки настане вечір.

Я пройду з Ним увесь шлях.

Чую голос я: “Чи соромишся ти Мене та Мого Слова?”

Чую голос я Ісуса. . .

234 Ось, уявіть, що ви зараз лежите при смерті. “Чую голос. . .” Тоді вже може бути надто пізно, але зараз не пізно.

“Візьми свій хрест та”, — може, потрібно буде пожертвувати чимось нині, — “йди за Мною”.

Тепер, у своєму серці, дайте отаку відповідь:

Я піду з Ним до Голгофи,

Я піду з Ним до Голгофи,

Я піду з Ним до Голгофи,

Я пройду з Ним увесь. . .

235 Тепер, зі схиленими головами, давайте просто підніmemo наші руки та скажемо:

Я пройду з Ним через засудження,

Отож, це є те, що зараз і відбувається, Він судить нас.

Я пройду. . .

Господи, чи знаходиш Ти мене винним? В такому разі, пробач мені.

. . . через Його засудження,

Яким я є у Твоїх очах цього ранку, Господи?

. . . з Ним через засудж-. . .

Випробуй мене, Господи, побач, чи є в мені яка нечиста річ.

. . . з Ним увесь шлях.

236 Отче, ми дякуємо Тобі цього ранку за всі ці руки. Я не побачив жодної людини, що не підняла б свою руку. Я дякую Тобі, Господи. Я—я вірю, що і Ти не залишився в стороні. Жодного, хто не підняв би своєї руки, вони готові пройти через засудження. Суди нас, Господи. І якщо є в нас щось неправильно, пробач нам

це, Отче. Дай нам від Твоєї ласки, бо ми не хочемо, щоб на нас прийшло Твоє засудження, коли ласки вже нема. Отож, ласка ще поки триває, тож ми молимо, Боже, щоб Ти судив нас та простив нам наші гріхи, згідно Твого Слова та Твоєї обіцянки. І дай нам жити для Тебе по всі дні нашого життя, не соромлячися Євангелії.

237 Отож, Отче, якщо є Твоя воля на це, ми розпочинаємо зібрання протягом трьох неділь підряд. Приготуй до цього наші серця, Господи. Приготуй мене, о Боже. Я є той, хто настільки глибоко потребує Тебе. Я молю, щоб Ти провадив мене та керував мною в тому, що я маю вчинити та сказати, протягом цих днів, що мають настати.

238 Провадь та керуй нашим любим Братом Невіллом, цим відважним Твоїм слугою, Господи; і також Братом Манном, та дяконами церкви, та господарниками, та кожною людиною, що приходить сюди.

239 Приготуй нас, Господи, щоб нам бути спроможними, дійсно по-Християнськи, приводити до Тебе грішників та приводити церковних членів до пізнання Бога, якого ми знаємо, з яким у нас була особиста зустріч, щоб Він став і їхнім Богом теж. Отож, Отче, ми неспроможні це зробити, ми неспроможні привести їх у такий стан. Але, Ти, Святий Дух, сходи на людей, на членів церков.

240 І як те невеличке переживання, що було в мене з Тобою якось уранці — “Піди знайди моему Синові Наречену. Вибери її з-поміж людей, з-поміж церков. Витягни ту Наречену”. Дозволь мені зробити це зараз у молитві, Господи. Ти пошли Реваку; я постараяся бути Еліезером. Допоможи мені бути вірним слугою. І нехай Бог Неба пошле Свого Ангола переді мною, перед нами, щоб нам зібрати все разом та відібрати ту Наречену, яку Він обрав. Ми просимо це в Ім'я Ісуса. Амінь.

241 Отож, прошу пробачення, що протримав вас трошки довше. Вже на двадцять п'ять хвилин. Я повинен був вже двадцять п'ять хвилин тому забратися звідси. Але, ось, вам подобається ота стара пісня: “Ти візьми Ім'я Ісуса”? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] Хіба вона не хороша? Я співаю її вже десь тридцять три роки як пісню на розходження. А на водне хрищення: “Я дивлюся далі за Йордан”. І, я думаю, це так добре — “Просто візьми Його, куди б ти не пішов!”

Ім'я те — радість нам!
 На землі... (А тепер потисніть руку кому-
 небудь, хто поруч з вами.)
 Ім'я те — радість нам!
 На землі і в Небесах.

242 Тепер, не забудьте про зібрання сьогодні ввечері, о сьомій тридцять, о сьомій тридцять ввечері. А зараз давайте-но проспівачемо просто один куплет, ось.

Ти візьми Ім'я Ісуса,
 Як свій щит від всіх спокус;
 І коли журба. . . (Що тобі робити тоді?)
 Просто приклич Його Ім'я.

Ім'я те — радість нам!
 На землі і в Небесах;
 Ім'я те — радість нам!
 На землі і в Небесах.

²⁴³ Чи повинен був хто після цього служіння приймати хрищення? Якщо так, підніміть свою руку. Хто-небудь, приймати хрищення? Двоє, гаразд, мають прийняти хрищення одразу після цього служіння. Якщо решта з вас, хто-небудь з вас, хто захоче охреститися, ми проводитимемо хрищення при кожному з цих служінь. Єдине, що вам треба зробити — це попрохати. Ми готові охрестити вас. Це наш обов'язок — охрестити вас в Ім'я нашого Господа Ісуса Христа. Це наш обов'язок — зробити це. І ми будемо раді зробити це, будь-коли. Ви ж, що маєте прийняти хрищення, просто йдіть до кімнат, одразу після служіння, і ми, не гаючи часу, одразу ж перейдемо до служіння хрищення. І хто захоче зробити за їхнім прикладом, впевніться, що ми тут. . . чи покаялися ви у своєму гріху і чи прийняли ви Ісуса як свого Спасителя.

²⁴⁴ Ти був Християнином вже не один рік і так і не бачив Світла, і тепер прийшло Світло визволення. Жінка, Наречена, що повинна прийняти Ім'я! Ісус сказав: “Я прийшов в Імені Мого Батька, і ви не прийняли Мене. Але буде той, хто прийде у своє ім'я, і його ви приймете”, — оце ось ваша деномінація.

²⁴⁵ Будь-який син приходять в імені свого батька. Я прийшов в імені свого батька. Ви, чоловіки, прийшли в імені свого батька.

²⁴⁶ І яким було Його Ім'я, яким було Ім'я Батька? Ісус! Він “прийшов в Імені Свого Батька, ви не прийняли Мене”. Нині ж Його Наречена носитиме Його Ім'я, звичайно ж.

²⁴⁷ Я узяв жінку, її прізвище було Брой, і вона стала Брангам.

²⁴⁸ Він прийде за Нареченою, будьте певні та пам'ятайте про це, коли ви підійдете до басейну.

Схилимо тепер наші голови.

²⁴⁹ І Брат Вейл, він для нас тут не чужий. Він дуже цінний брат, був зі мною на багатьох зібраннях, він та його дружина. І він також оформляє у письмовому вигляді ці проповіді та все інше, що вийде у книгу. Брате Вейл, помолися, перш ніж ми розійдемося, поки ми схилимо наші голови. [Брат Вейл молиться.—Ред.]



ПОСОРОМИТИСЯ UKR65-0711

(Ashamed)

Це Послання Брат Вілліам Марріон Брангам виклав у в неділю вранці 11 липня 1965 року у Скинї Брангама у Джефферсонвіллі, штат Індіана, США. Було докладено всіх зусиль для точного переносу викладеного Послання з магнітофонної плівки на папір, надруковано без скорочень і розповсюджується *безкоштовно* видавництвом "Voice Of God Recordings".

Видання цієї книги стало можливим завдяки добровільним жертвам віруючих.

Український переклад вперше опубліковано у 2005 році.

©2005 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

Адреса для тих, хто бажає написати нам листа російською:

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

англійською:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org